HENNING BERGER

SYNDAFLODEN

TRE AKTER ---------- STOCKHOLM ALBERT BONNIERS FÖRLAG

STOCKHOLM ALB. BONNIERS BOKTRYCKERI 1908

Förord till den elektroniska utgåvan

PERSONERNA:

STRATTON, kafévärd. CHARLIE, uppassare. O'NEILL, advokat.

BEAR, börsmäklare. FRAZER, f. d. börsmäklare. HIGGINS, f. d. sk&despelare. NORDLING, immigrant. LIZZIE.

TVÅ GÄSTER.

Handlingm, i nuvarande tid, spelas i en bar i en stor stad vid Mississippi och under loppet af ljugufyra timmar.Scenanordning.Dekoration.

En lyxbar. Fonden har två dörrar, en stor midteldörr och en mindre till vänster, hvilken antages tjänstgöra som privatingång till smårummen. Till vänster ingångar till smårummen. I midten en smal järnpelare med soffa rundt om. I fondens högerhörn disken, som kröker nedåt höger sida. Bakom, hyllor med alla barutensilier. Fonden till höger, stort glasmåladt fönster. Fonden vänster, mellan dörrarna, stor praktfull oljemålning. Öfver fonddisken elektrisk ventilatorfläkt, på siddisken kassaapparat Till höger, dår disken slutar, trappnedgång inom grind till en källare. Till vänster, åt rampen, telegraf apparat med mottag ningskorg för remsan. Till höger, åt rampen, telefonapparat. Öfverallt på väggarna och vid hyllorna elektriska amplar. I taket, som år rikt boaseradt, hånga röda, blå och hvita elektriska amplar. Hela baren år hållen i mahogny och ytterst elegant. Bord, stolar o. s. v. därefter. Vid disken handdukshållare ochspottlådor under fot relingen. På midten af golfvet en dyrbar matta.

De båda dörröppningarna ha små halfslång-dörrai af korgflåtning. Under och öfver synas glimtar af gatulif. öfre halfvan af det glasmålade fönstret år nedfålldt och man ser en hvit skyskrapare mot djupblå lufl i stark solbelysning. Solljus faller genom öppningen åfven in i baren. Gatan utanför ligger i sol, men baren ger intryck af sval skugga.

En banjo hånger vid disken.FÖRSTA AKTENFörsta akten.

En bar.

FÖRSTA SCENEN.

STRATTON bakom disken, CHARLIE sysslande vid borden GÄST I drickande vid disken. En kort tystnad efter

det rid&n gått fullständigt upp.

GÄST I tömmer sitt glas. Därpå

Förbannad värme!

STRATTON.

Nittifttta i skuggan.

GÄST I.

Nittiåtta? Kors jag trodde då minst hundra.

STRATTON.

Åja, det blir väl mer än det framåt middan.

gäst i

betalar.

Ja vars. — Go* morron!

Går.STRATTON markerar i kassaapparaten.

Morron!

CHARLIE ser upp.

Morron!

Tystnad. Stratton läser. Charlie dammar.

ANDRA SCENEN.

STRATTON. CHARLIE, som förut. STRATTON.

Hur länge höll dom på i natt?

CHARLIE.

Jag stängde vid fyratiden.

STRATTON.

Spela dom poker hela tiden?

CHARLIE.

Jaa. Bear förlora' fyrahundraelfva dollars. Han var ganska sned, när han gick och arg som fan.

STRATTON.

För så lite! De' ä inte likt honom! Här ä tändsticksställenal

Räcker ställen.

CHARLIE ordnar ställen.

Jaha. — Nå, det var väl inte för det.STRATTON slänger tidningen.

Det här ä ju gårdagens tidning vet ja'! — Hva' sa' du om Bear? — Nå, hähähä! Han gifter sig rikt nästa vecka. — Fan hva're k va ft!

Telefonen ringer.

CHARLIE.

Å de' nästa vecka? Jag trodde det var nu en af dagarne. Han har inte hängt här så mycket sista tiden. I går...

STRATTON.

Svara i telefon!

CHARLIE g&r till telefonen.

Jaha. — Jag tror inte han ä så dann efter henne...

Svarar i telefonen.

Hallå! Strattons bar!

Jaha! — Jaså! — Ja, vänta, ska jag fråga ... vänta lite!

STRATTON.

Hva' ä're?

CHARLIE.

De' ä Knickerbockers — iskompaniet. Dom frågar om vi vill ta dubbel kvantitet is i dag, för dom kan inte svara för full leverans imorgon för vårmens skull. De' å så många extra beställningar.

STRATTON.

Den hår förbannade värmen — det kan ju slå om i morron, vet ja'...

CHARLIE i telefonen.

Hallål — Hallå däri — Jaa — hva*—jaså

— ja! —

Till Stratton.

Alla tar dubbelt, säjer dom.

STRATTON.

Nå, så tar vi dubbelt också... Säj! — Nej!

— fråga om det är något nytt om floden?

CHARLIE.

Hallå — Knickerbockers I Jaa, vi tar dubbelt då! — Säj! — vänta lite! — ä de* något nytt om floden?

Jaså — nää... de' va fan! — Hvilken tidning va' det? — Jaha. Tack! Ajö!

Afringningar.

Till Stratton.

De' ä extranummer ute af Journal. Dom predikar en tornado i sikte. Floden är farlig

— dom hinner inte afsluta dammarbetena förenatten. Termometern ä hundratvå ute hos Knickerbockers...

STRATTON.

De' ä för djäfligtl Här d handdukar.

Räcker en packe.

CHARLIE.

All rigth! — Strax!

TREDJE SCENEN.

STRATTON. CHARLIE. FRAZER.

FRAZER in genom stora dörren.

Morron, Stratton!

STRATTON.

Go* morron, mister Frazer! Redan färdig? Vackert väder, mister Frazer ...

CHARLIE fäster handdukarna.

Morron, mister Frazer!

FRAZER.

Morron! Vackert men varmt, Stratton... Puh! — Hvarför går inte fläkten?

Skrufvar på fläkten.

Ah — — uhl — De* va’ skönt! — Får jag — ah — uh — får jag en ginfizz — stor — mycke is...

2. — Syndafloden.STRATTON griper glas.

Ginfizz — jahal Iskall ska den bli — ett

Niagara, mister Frazer...

Blandar.

FJÄRDE SCENEN.

STRATTON. CHARLIE. FRAZER. GÄST H.

GÄST II

störtar in genom lilla dörren och upp till disken.

Hej däri Fort... cocktail 1 Klockan är tio... Skynda!

STRATTON.

Jahal... Charlie! En Manhattancocktail — fort!

CHARLIE skyndar bakom disken.

Manhattan — jaha!

Blandar.

FRAZER

Nå, hvad nytt? — Puh!... Ah! Det svalkar skönt!

STRATTON.

Har ingen morgontidning i dag. — Hörde i telefon att extranummer var ute.

FRAZER.

Jasä — nå’n ny humbug förstås ...GÄST II.

Skynda på! — Det år inte så noga — klockan ä öfver tio. — Så där ja — får jag hit —!

Kastar ett mynt på disken.

CHARLIE

serverar.

Var så god — tackar!

GÄST II sväljer sin dryck i ett drag.

Morron!

Störtar ut genom stora dörren.

STRATTON. CHARLIE.

Morron! — Morron!

FEMTE SCENEN.

STRATTON. CHARLIE. FRAZER.

FRAZER.

Hva' va' det där för en? Tala om brådska!

— Han hann ju knappt svälja...

STRATTON.

Ja, ja' vet inte, men han kommer hvaije morron, å då vet jag att klockan ä tio. Hvaije morron, som gud ger, precis på slaget. — Rusar in som om polisen va'n i hälarna och skriker

— cocktail. .. klockan ä tio! Alltid har han lika brådtom — alltid. Om floden ...FRAZER.

Jojo. Det dr modernt. Det är modernt, Stratton. Rusa på bara! Automobiler och stå på näsan i hvete. — Den där Bear 1 — Om jag... I

— Om jag bara — umml

STRATTON

fortfar.

Alltid lika brådtom. Om floden--------------------

FRAZER hetsar upp sig.

Den där valpen! En så'n där pojke — utan ett öre — det år så en gammal kund kan kräkas

— förstår ni det, Stratton? Nå, så tänk då — tänk nu: dollarhvete! Nästan allt jag förtjänt på tio år har gått för den där spolingens skull. Men jag hade förtjänt på ärligt sätt — ärligt, Stratton 1

STRATTON

serverar.

Ginfizz — var så god, mister Frazer!

FRAZER tömmer glaset.

STRATTON.

Jo, om floden-----------

FRAZER i stigande upphetsning.

En skurk å han. Skurkar ä alla, som ståbakom hans börsspel. Det kallar jag för skurkstreck och inte för sund spekulation. Det ges skillnad på avancer — sådana som naturen åstadkommer och sådana som jobbare framtvingar. Min förmögenhet gjordes på avancen i hvete, när det var den stora hungersnöden i Indien — det var konjunkturerna det, förstår ni. — Förbannade skurkl

STRATTON.

Hm ... hm ... Ja, ja! — Jo, han kommer hår hvarje morron------------

FRAZER

häftigt.

Hvilken han?

STRATTON.

Eh eh — jo, han, som har så brådt-

om. Jag säger, att om floden också skulle —

FRAZER.

Jag struntar i floden. En skurk ä han!

Slär näfven i disken.

Tystnad.

FRAZER

i ändrad ton.

Får jag en cigarr!

STRATTON.

Cigarr, Charlie!CHARLIE

expedierar.

Var så god, mister Frazer!

FRAZER

tänder.

Nå, hur länge satt han här i natt och dobblade?

STRATTON.

I natt?

FRAZER.

I natt, ja. Jag såg hans skurkprofil, när jag titta' in efter logen.

STRATTON.

Ja, ungt blod, mister Frazer, ungt blod!

FRAZER.

Ungt blod! Säj unket blod! Hva' förlora' han?

STRATTON.

Nå, inte så mycket — en fem, sex hundra visst ------

FRAZER.

Inte så mycket! En sex, sju hundra — det är ju nära tusen, vet jag! Tusen dollars om natten på spel — Måtte bli skönt för den där gamla snåla skurken Swift att få betala för sin måg! Hähä! Och kärleken ska detinte vara så mycket med, har jag hört — tul som hon ä--------------

STRATTON.

Jag har sett dom rida tillsammans.

FRAZER.

Strunt! — Pengar!

Tystnad.

FRAZER ändrad ton.

Nåå? Hvad va’ det nu med floden? Ro fram med det!

STRATTON.

Floden?

FRAZER.

Floden ja! Ni stod ju och ommade något om floden — Får jag en tändsticka I — Tack!

Tänder ånyo.

STRATTON.

Jaså... joo ... nää — jag säger bara att... att jag tror att om floden verkligen skulle svämma öfver en gång och dränka oss allesammans, så skulle det inte hindra den där att komma störtande nästa dag och skrika på sin Manhattan — hahaha!

FRAZER går ett slag.

Jaså — han som har så brådtom — javisst ja — hähä! Apropå floden, jal Det är också en skön skurk den där O’Neill — hva’?

STRATTON af sides till Charlie.

Herre jesses — nu böijar han med den!

FRAZER tillbaka vid disken.

Tänk nu, Stratton: att låta stadens bygg-nadsintressen ligga i händerna på en röfvar-korporation! I två år har dom hållit på med dammarna — hur mycket tror ni det stulits på det arbetet — hva’? Som sen alla medborgarna, de dumma fäna, få betala. Jag vet nog hur det går till, jag! — Två dr! Och det ä inte färdigt än! Och så har det där tjufkompaniet till advokat den där O’Neill — den mest ökända mutkolf staten har. En galning för resten, som borde sitta på dårhus, om nu tukthuset ä för fullt.

STRATTON.

Nå, nå, mister Frazer! Han gäller för en stor begåfning. Lite excentrisk, som det heter, men...

FRAZER.

Excentrisk! En fyllbult ä han. Krogskro-dör! Det ä inte begåfning det. Men inpiskad,naturligtvis 1 Slipad 1 Full i fan! — Förr i tiden gjorde man svart till hvitt åtminstone efter lagens bokstaf, på hederligt vis.

STRATTON.

I morgon ska dammarna emellertid vara färdiga.

FRAZER.

Jo, det va’ doml

STRATTON.

Ja, annars vete tusan I Journal har extra-blad ute, som säjer att en tornado...

FRAZER.

Äsch! Jag struntar i Journal! Den skurktidningen var på börsens sida i mitt fallise-mang och O’Neill var deras utredare i konkursen. Nej, floden kan gärna komma och dränka allting — åtminstone Bear och O’Neill. — Får

jag en ginfizz till!

STRATTON.

Ginfizz!

Telegraf apparaten börjar knacka.

STRATTON.

Charlie, se efter hvad telegrafen har att säga!

FRAZER.

En skurkapparat! Hvetet ä väl två dollars.CHARLIE g&r och afläaer remsan.

Observatoriets barometer registrerar häftigt skyfall. Termometero 108 och £ Fahrenheit i skuggan. — Hvetet stigande tendens. En fyrtiofyra och tre tiondelar. Liverpoolfrakterna oförändrade.

FRAZER.

Det ä ju vansinnigt!

STRATTON.

Ja visst! Hundraåtta och en half på en kvart! Här måste bli regn.

FRAZER.

Hvetet menar jag, naturligtvis! 144 och 3

— kors i jösse namn!!

SJÄTTE SCENEN.

FRAZER, STRATTON, CHARLIE, BEAR.

BEAR in i stora dörren.

Morning, Stratton! — Hallå, Charlie! God morgon, herr FrazerI

STRATTON. CHARLIE.

Go’morron, mister Morron, herr Bear,

Bear, go’morron i morron!FRAZER

mumlar.

Morra lagom!

Makar sig upp i diskens vinkelhörn och vänder rygg.

BEAR.

Får jag en Martini cocktail, Charlie, — mycket veromuthl Nå, hur står det till i hettan, Stratton?

STRATTON.

Tackar, mister Bear, man fryser inte! Journal har extranummer ute, som —

FRAZER skriker till.

Jag beställde en ginfizz hår för en half-timme se'n. Hvar ä den?

STRATTON blinkar &t Bear.

Just färdig, mister Frazer, just färdig. Kall och härlig som Niagara — Var så go’I

Serverar.

STRATTON

därpä.

Hur sa’ ni, mister Bear?

BEAR

förströdt.

Ingenting!

Tystnad.BEAR.

Hur går det, Charlie?

CHARLIE.

Genast, herr Bearl

Tystnad.

BEAR.

Har det varit någon telefon?

CHARLIE.

Nej, inte som jag tror. — Har det varit någon telefon till herr Bear, mister Stratton?

STRATTON.

Nej, mister Bear, ingenting.

CHARLIE

serverar.

Var så god, herr Bear!

Tystnad.

BEAR efter att ha druckit.

För lite verraouth!

CHARLIE

beklagande.

Såå! —

Tystnad.

STRATTON uppe hos Frazer.

Ett parti, mister Frazer?

Sätter tärningsbägare på disken. De spela.

i

iBEAR.

Jag går upp på börsen, Charlie. Skulle det ringa, så säg att ni inte sett mig se’n i förgår, men att jag förmodligen ä på börsen.

CHARLIE.

All rigth, herr Bearl

BEAR.

Hur dags var det i natt? Sent — eh?

CHARLIE.

Å nej, inte så sent — tretiden, tror jag.

BEAR.

Inte mer? — Har någon af gossarna varit nere ännu?

CHARLIE.

Inte ännu, herr Bear.

BEAR.

Det ä inte som förr, det!

CHARLIE.

Allting växlar! Det ä för resten en helt annan nattpublik också. I går var det ovanligt — precis som förr. — Men lilla Lizzie va' inne

härom natten. Hon har blifvit kolossalt fin — riktigt elegant. Och vacker — kolossalt!

BEAR.

Lilla Lizzie — hvilken Lizzie 1CHARLIE.

Ni har alldeles glömt bort oss, mister | Bear! För ett par år se'n, då ni kom hit i hvaije kväll, då var det annat.

BEAR.

Å, jag tittar ju in ibland, och gossarna finnas kvar, tycks det. Pokerlapparna också. — Hva* va' det för en Lizzie nu då?

CHARLIE.

Lizzie Smith, vet jag, med rödblonda håret, hon som var i kören vid Strandteatern — Lizzie-----------1

BEAR.

Jaså — hon! Ja, jag minns nu. — Nå, hvad gör hon nu för tiden?

CHARLIE.

Flicka, förstås. Det är synd på sätt och vis, men hon ä glad och förtjänar nog —

BEAR.

Dja! — Jaså, hon går hit om natterna?

CHARLIE.

Inte alltid. Men ibland. Nu har hon inte synts till på några kvällar. — Den tiden var det ofta små nattsexor pekar mot afbalkningen där- i inne, herr Bear, efter teatern.BEAR

konstladt.

Skönt med den där fläkten------------------------växla

den här!

Kastar ett mynt p& disken.

FRAZER

plötsligt.

Stäng fläkten, Stratton, det drar för mycket!

STRATTON

förvånad.

Jaså — — jaal

BEAR

skrattar.

Ta betaldt hår, Charlie 1 — Det är ju löjligt — — Jaså, Lizzie, ja!

CHARLIE.

Tackar! — Ja, en snäll flicka ... Hon frågade en gång efter er, men det är långe se'n.

BEAR.

Såå!

CHARLIE diskar och torkar.

En gång var den där blinda Peters —

BEAR.

Fråga' hon något särskildt?

CHARLIE.

Eh? Om herr Bear? Nää då honbara fråga så där, om ni bruka' komma hit. — Det ä längesen.

BEAR.

Naturligtvis.

CHARLIE.

Jo, en gång var också den där blinda Peters här med sin hund. Lizzie gaf gubben allt hvad hon hade i sin portmonnä, när Strat-ton körde ut honom. — Det ä dumt, tyckte Stratton. Gubben ä full och oförskämd ... Ja, men han ä blind, sa' flickan, det vore bäst för honom, om han vore full jämt, då kanske han tror att han ser. — Ja, så där ä hon. Men det var ändå ingenting — jag hörde af portvakten på Strand, att hon skött en gammal på-kläderska hvar dag en hel månad, när gumman låg sjuk.

BEAR.

Den sortens kvinnor ä ofta så, Charlie. Det ä säkert det — Liksom att det ges andra — helt andra — motsatsernas motsats---------------------

Telefonen ringer.

BEAR

hastigt.

Säj, Charlie, jag är inte här, om det är till mig.FRAZER

fnyser.

Pful Om det är till mig, så å jag bär. — Törs vara, hvar jag vill.

CHARLIE i telefonen.

Hallå, Strattons barl — Ja, hallå! — hallå!

Det är Strattons bar---------------Hvem? Mister Bear?

Nej! — Nej! — Han har inte varit här på ett par dar. — Hallå! — Nej, han ä nog på börsen. — På börsen säjer jag. Hallå! — Jaha — det ska jag säga. — Ajö!

Afringningar.

BEAR

lågt.

Var det ett fruntimmer?

CHARLIE.

Ja, herr Bear. Hon lät orolig!

BEAR

obehärskadt.

Esssss! —

CHARLIE.

----------och bad att herr Bear ovillkorligen

skulle ringa hem till Swifts, privata villan.

BEAR.

Ja, men jag ä ju inte här.

S. — Syndafloden.CHARLIE.

Nej, men om herr Bear skulle komma!

BEAR.

Är det växladt?

Telegrafapparaten knackar.

CHARLIE

markerar.

Ursäkta 1 — En martini — två — fyra — tio — tjugu — var så god! Tackar!

Telegrafapparaten knackar alltjämt.

BEAR

stoppar p& sig mynten och g&r fram till telegrafapparaten.

FRAZER slutar slä tärning.

Förbannade apparat! — Ett skurkpåhitt af hveteskurkarna för att bluffa idioterna.

STRATTON ställer andan tärningsbägaren.

Puh! — Jag tror det är ännu kvafvare — Kanske det är några underrättelser om vädret. — Charlie!

CHARLIE.

Jaha!

STRATTON.

Spring ut och se hvad Grand Pacifics termometer visar!CHARLIE.

All rightl

Ut

BEAR afläser remsan.

Cyklon i västra delen af staten — Missis-sippifloden oroväckande hög. — Ryan har besegrat Cullom i en boxningskamp i Texas city på åtta omgångar. — Hvete — ah, åndtligen något läsvärdt! — Hvete: en, fyrtiåtta sextion-delar. — Fraktblokad vid Buffalo — engelska linjerna höja. Amen. Nå, det visste jag förut. — Tvådollarhvete, herr Frazer, det år något det — för den som inte varit idiot den här

gången. — Morning, Stratton!

Vill gå.

FRAZER

skarpt.

Hva'? — Hvafalls?

CHARLIE

in.

Hotelltermometern å hundratio. — Men det

mulnar Nere vid Riverstreet kommer det

upp ett stort moln — floden år alldeles svart.

FRAZER

skriker.

Hva' va* det ni sa', hva'? — Hör nu, herr Bear, hva' var det ni sa', hva'?BEAR

leende.

Blir det regn, Charlie?

CHARLIE.

Säkert — snart I

FRAZER.

Hur var det dår? — Säj om hvad ni sa'!

Jag får skynda mig. Ajö så länge, Charlie! Hälsa alla gossarna! Och hälsa lilla Lizzie med, om hon kommer ihåg migl

V änder.

Morning, herr Frazer!

Ut.

SJUNDE SCENEN.

STRATTON, CHARLIE, FRAZER.

Kort tystnad.

STRATTON.

Skönt om regnet ville komma!

FRAZER.

Strunt i regnet! — Hva' va' de' han sa'?

BEAR ryggen &t Frazer.

CHARLIE.

Ajö, herr Bear!

STRATTON.

Morning, mister Bear!— Han tordes inte upprepa detl — Att tänka sej ...!

Ser ut genom dörren, af bryter tvärt. Därpå:

Nå, sannerligen kommer inte den där alkoholistskurken O'Neill också 1 —- Och in hit, förstås I — Jaha, mycke' rätt— nu sneddar han — Säj, Stratton, den här baren böljar ju bli ett riktigt förbrytarhål? — Nej, det här...

STRATTON.

Så, så, mister Frazer! Ta nu en liten drink med mig! Charlie! Få vi den lilla svarta!

CHARLIE.

Lilla svarta va' de'!

Tar en butelj ur ett hörnskåp.

ÅTTONDE SCENEN.

STRATTON, CHARLIE, FRAZER, O'NEILL in.

o'neill

bullrande.

Aha, Stratton, Charlie, Frazer! Fadren, sonen oeh den onde anden! Frid vare med och öfver eder allesammans! Hvar två elier tre äro församlade i mitt namn, där är jag midt ibland dem! — Och lilla svarten ä uteoch löper — alldeles lagom. — Nå, Frazer, da brukade ju tillhöra baisse på börsen? V&ra

vågar stupa nedåt------------Apropå det välvilliga

samtal, ni nyss förde om mig — hur mycket mutor tror ni jag hunnit ta in i dag — hva'?

FRAZER

kort.

Goddagl

STRATTON.

Goddag, mister O'Neill I — En droppe?

o'neill.

Charlie! En prairieoyster först. Cayenne så det smakar inferno! — Nå, Stratton, hva' tror du om mina mutor så här dags på dagen?

STRATTON serverar tre glas.

Hahaha!... Var så goda, mina herrar! Alltid välkomna till minbar! Jag dricker högtidligt för omslag i vädret — på alla sätt — hahaha! — Omslag i vädret!

FRAZER.

Hm. Den goda Stratton kan bara tala om vädret. Men apropå det, O'Neill, eftersom du ä så fasligt nyfiken på våra

funderingar: hur går det med floden? Nog får du väl dinarikliga syndapengar där som vid min konkurs

— hä?

o’neill.

Naturligtvis, Frazer, naturligtvis I Därför blir det också en syndaflod! — Himmelens åskor komma att ljunga--------------

dramatiskt i predikarton

— alla slussar öppnas, alla dammar brista, marken skälfver och bergen bäfva------------------

stigande patos

— jordens djur församlas ur sina hålor och skria i ångest, blixtar flamma, grafvarna öppnas och förlåten rämnar från ofvan till nedan. Floden stiger öfver sina bräddar — vallarna störta med buller och brak-------------

sl&r ihop händerna med en kraftig smäll

— — bangl Nu kommer skyfallet. — Det är syndafloden I

Vanlig ton.

— Vill du ha mer, Frazer? Skål, Stratton!

Tömmer ensam sitt glas af de tre.

FRAZER

besvärad.

Äsch, om man inte kände dig, skulle man kunna tro jag vet inte hvad..,STRATTON.

Usch! Det ä pin kusligt. Så’nt ä då verkligen ingenting att skämta med — skäll

Dricker med Frazer. I

CHARLIE.

Jaa, jag blef närapå haj, jag med. — Prairie- !

oyster — var så goM

Serverar O’Neill.

Det har börjat mulna.

Tystnad.

O'NEILL

sväljer sin oyster. Harskar sig. Därpå.

Varen icke förfärade, mina älskade I Nu går solen — farväl! Sen går månen och alla planeterna. Himmelens stjärnor och djupsens vidunder, — Tycker du om sjötunga, Frazer?

FRAZER

argt.

Hvad menar du med det?

O'NEILL

som förut.

Små hajar, Frazer, ålar, maneter, slemmiga sjöstjärnor, och krabbor och kräftor, som bita sig fast och suga, och liken, som gunga uppoch ner i vågsvallet alldeles blåhvita och

uppsvällda.

FRAZER.

Fy fan 1 Man kunde tro att du inte ä riktigt klok...

STRATTON.

Nej, så nt där ä då verkligen inte att skämta medl Känner ni inte att det kommer kyliga fläktar?

FRAZER.

Ja, sannerligen...

Det har mörknat betydligt. Solen är alldeles borta från

skyskraparens vägg.

CHARLIE

plötsligt.

Se, nu regnar detl

STRATTON. FRAZER. O'NEILL.

Ja, det gör det. Ja visst, ja. Ja, det regnar.

Man ser regnet genom stora dörren och fönsterluckan.

FRAZER

glad.

Ta en cigarr, mina herrar! — Stratton, få vi dom där små Bock! — Men här blir ju mörkt »om i grafven ...O'NEILL.

Som hos de dödal Ta en afskedsb&gare ! med mig — dödsbägarenl

FRAZER

åter retligt.

Tack, jag törs inte dricka mer!

o'neill.

Inget dåligt humör nu! Gör det i alla falll Syndare a vi ju alla. Allt kött är hö, Frazer, det år bara hvete, som har högt börsv&rde

FRAZER.

Det kan falla också — falla alldeles för-bannadt.

i

STRATTON serverar cigarrer.

Var så god! — Charlie, tånd hår bakom! — Nej, men kånn så skönt det drar...

CHARLIE tfinder byfféns elektriska ljus.

Nu går åskan!

Åskan mullrar på afstånd.

O'NEILL.

Falla? Alldeles riktigt ja, falla, var detl Alla falla vi. Somliga inför lagen — fallisse-mang — fallera. Andra--------

----

afbryter.FRAZER.

Såg Ut!

STRATTON.

Men, se sfi, mina herrar, hvarför alltid och evinnerligen samma kåbbel! Förlåt mig, men--------------

FRAZER.

Nej, såj ut, vet jag! Falla, sa’ ni. Andra, sa* ni... andra ?

O’NEILL.

Nå. Jag tånkte på fallandesot — det finns ju hela hus, dår —-------------

FRAZER

afbryter.

Dår ?

STRATTON

förskräckt.

Hår å cigarrerna nu — Bock — härliga---------------

o’neill.

Sjukhus menar jag naturligtvis.

FRAZER g&r emot stora dörren.

Infamt! Den där gamla historien ...

O’NEILL går mot lilla dörren. Gnolar:

En spark, ett bett —

det har jag fått, det har jag gett.STRATTON går utanför disken.

Det är bäst ni stannar tills skuren har gått öfver! — Ni kan inte gä ut nu — Ni bli genomvåta I — Nej, men titta så det regnar...!

Regnet tilltar.

Tystnad. Alla stå stumma och betrakta ovädret. Det

blixtrar.

STRATTON.

Na blixtra’ detl Såg ni en så’n blixt?

Åakakrifll.

NIONDE SCENEN.

STRATTON. FRAZER CHARLIE. O'NEILL.

NORDLIN G och HIGGINS komma inspringande på en gång från skilda håll. Töma ihop emellan krogdörrama.

NORDLING HIGGINS

in. in.

Ojl Aj!

NORDLING.

Jag ber om ursäkt! Jag såg inte! Förl&t mej!

HIGGINS.

För all del, ursäkta mej i stället--------------

regnet--------NORDLING.

Ja visst ett förskräckligt regn — jag

kom med sådan fart — ursäkta!

HIGGINS.

Naturligtvis, naturligtvis! Förlåt sjålf! Jag rusa’...

FRAZER.

Hva’ ä det där för ena figurer?

STRATTON.

Det är bäst att stänga dörrarna.

O'NEILL.

Å, det år skönt med lite luft.

Ovädret tilltar allt häftigare. Hagel, blixtar, äska.

NORDLING till Higgins.

Jag kom häruppe i Riverstreetbacken — det var som en lavin — flere hästar störtade — himlen var närapå svart — alldeles kolsvart! Jag blef riktigt rädd. — Så nt ser man inte i det gamla landet.

HIGGINS.

Jag kom nerifrån hamnen — hela floden kokar och skummar som i en gryta. Och sådår hagla’ sedan — korn stora som fågelägg. Jag rusa’ i våg — alla människor blef borta i en blink — som genom trolleri. — Är ni svensk?

NORDLING.

Jaa. — Vill ni dricka ett glas öl?

HIGGINS.

All rightI Tack!

De gå upp till disken.

NORDLING.

Två öl!

HIGGINS.

Stora glas, mister!

CHARLIE.

Två öl.

Tappar i.

Telefonen ringer.

STRATTON.

Pass på där, Charlie!

CHARLIE.

Ja — genast. —

Telefonen ringer ånyo.

STRATTON.

Jag törs inte svara, när åskan går.

O’NEILL.

Prat!

Svarar i telefonen.

— Hallå! — Ni är i de fördömdas boningar,min n&diga! I skuggornas rike — hva’! Hvem?

— Han ä död. — Jaal Känner ni Shakspeare, unga, okända mörkögda skönhet----------------------?

Afringning.

— Na blef hon argl

Hagel och regn stänka in genom fönstret.

FRAZER

skriker.

Här regnar ju in, vet ja’! — Charlie 1

CHARLIE.

Ja — ja!

Stänger luckan. Telefonen ringer p& nytt.

FRAZER.

Det var då ett himla ringande!

G&r och svarar.

— Hallä! — Ja, de’ ä de*. Hvem? Ryter. Nej, det känner jag inte alls till — han å inte hår.

Ringer häftigt af. Telegrafen knackar.

— Böijar den dår ocksi!

STRATTON går öfver och afläser.

Häftigt regn ...

FRAZER.

Ja, de' måtte man väl se...

mSTRATTON fortsätter efter som remsan glider.

Häftigt regn i bergstrakterna. — Närliggande dalar öfversvämmades i går. Pacificbanans trafik afbruten. öfre damm vallen vid East Junction genombruten. —

O'NEILL skriker häftigt till.

Hva' ! Hva’? Hvad säger ni, Stratton!

FRAZER.

Hvad nu då — hva’ ä de* — skämta inte !

o’neill

ifrigt

Får jag se!

Tar remsan.

— öfre dammvallen — East Junction. — Nå, då så ...

FRAZER. STRATTON.

Hva’ ä de’? Hva’ å Hva’ betyder de’,

de’ då? Svara! — Säj! År det farligt?

O'NEILL.

Äh!

STRATTON,

De’ å något — hva’ ä de? Såj!

o’neill.

Det kan betyda döden bara.FRAZER

Skoja inte, O’Neill!

o’neill.

Mja!

STRATTON.

Ä de allvar?

o’neill.

Blir det ett riktigt skyfall, så håller inte nedre vallen — den ä ju inte färdig. Jag förstår inte det dår, men jag var med öfveringen-jören därute i går för några beräkningars skull och då kom vi att tala om eventualiteter och möjliga rättsanspråk på skadeersättningar, som staden kunde få. — Brister det uppe vid East Junction i nederbördsväder, sa’ han, då får stan en öfversvämning, som ä’ värre än blötan för tio år sen! — Tja, det var hela historien. —Å’ ni så rädda för döden, gubbar? — Hej, Stratton! Din bar stryker först, som ligger så lågt — ända nere vid hamnen, vet jag!

STRATTON.

Nej — det ä ingenting att skämta med — Se, så vattnet skvalar in! — Charlie, vi få lof att stänga ytterdörrarna.

4. — Syndafloden.CHARLIE

går.

Ja — Kors, det ä värre än nå’nsin.

Ut.

HIGGINS,

Har ni varit länge här?

NORDLING.

Snart ett är nu. De' var en fin bar det här. — Törs man sätta sej?

HIGGINS.

Naturligtvis!

De flytta öfver sina glas till närmaste bord.

Arbete?

NORDLING.

Nää. Jag har varit utan jobb nu i ett halft år. Strejkerna här nere gör att det ä omöjligt.

HIGGINS.

Hva ä de' för yrke?

NORDLING.

Egentligen ä jag maskinritare. De' ä ganska bra annars, men jag har inte haft råd att ta ingenjörsexamen. Här har jag fått ta hvad som helst. Varit kypare och på bicykelverkstad och nattvakt — allt möjligt. — Hva' ä ni?
HIGGINS

kort.

Skådespelare.

NORDLING.

Varietéen?

HIGGINS.

Hva? — Jag sa' skådespelare.

NORDLING.

Förlåt I Jag tänkte ...

HIGGINS.

Gör ingenting! — Men jag ä också utan arbete. Har rest i fem år med samma trupp från Atlanten till Stilla hafvet. Direktörn var irländare. I tre år var jag bofven, som hängde under järnvägsbron i sjunde tablån i »Det stora postrånet». Storartade dekorationer. Vansinnigt bifall. Sen gick det inte längre. I två år spelade jag mördaren i den stora ballongscenen i »En tragedi i molnen», öfverdådig uppsättning. — Härligt maskineri — packade hus! Så blef det gammalt. Nu skulle jag göra giftblan-daren i kapplöpningsakten — lefvande hästar — i »Sin moders baneman». Men då brast bubblan och den fördömda irländaren rymde. Sex månaders gage var han skyldig mig. Ochprimadonnan, som spelade den bortröfvade bruden i »Det stora postr&net» och var utan jämförelse en Duse som akrobatflickan, när hon hängde i trapez i »En tragedi i molnen» — henne hade han lånat en diamantring af och glömt lämna tillbaka. — Omöjligt att få engagement midt i sommaren, och där stod man...! Skål!

O'NEILL skrattar till.

HIGGINS.

Ja, det låter lustigt, men det ä inte roligt.

o'neill.

Bli inte arg, min gubbe! Ingenting å roligt.

NORDLING.

Skål! — Mitt namn ä Nordling.

HIGGINS.

Jag heter Higgins — Gus Higgins. — Det va1 dumt, att vi inte hann att välja en tarfligare bar i det här ovädret, så hade man fått lite fri-lunch. — Dom finare barerna här har inte fri-lunchbord.

NORDLING.

Ja, jag tänkte bara på att komma in nån'-stans, men det hade varit skönt med något att bita i. Jag har inte smakt något i dag.HIGGINS.

Hvem äter så tidigt 1 Har ni till en 61 till?

NORDLING.

Nej, jag har bara fem cents. Men ta ni ett glas för den. Det va' vådligt intressant det

där om de olika pjäserna ...

HIGGINS.

Jag kan ta ett stort glas, så delar vi...

Jag slår hälften i ert glas — hva?

NORDLING räcker en slant.

Ja vissti — Här ä femcentarn! Har ni pipa, så har jag en smula tobak här i påsen. — Kyparn ä visst ute...

De stoppa sina pipor.

CHARLIE in, våt.

Brr, jag har bara fått igen ena dörrn. Måste ta öfverrocken på — jag blir alldeles genomblöt. Det forsar som ett vattenfall utför backen och gatan ä hvit som snö af hagel — titta så'na korn ... stora som hönsägg!

Visar hagel.

O'NEILL.

Det är himlens vredesskålar, som gjutas öfver våra hufvuden såsom dagg i blomsterkalkar.FRAZER.

Skön daggl Det å ert fel det här, om de

skulle hända nfigot, kom det ihägl Det där

kläsystemet att dra ut på allting och se'n hålla rättegängar om koncessioner och så vidare«

Under tiden får allmänheten betala och så

hyggs ändå vallarna så dåligt att vi svåfva i

lifsfara. — Tänk om det blir dagsregn!

STRATTON.

Det blir det säkert.

O'NEILL. FRAZER.

Det får då inte Det duger inte.

bli — jag måste upp i Jag ska bort half tre.

rätten klockan två —

CHARLIE nere vid ändan af baren, tar rocken.

Kan en af er hjälpa mig ett tag med en

dörr därute, så består jag ett glas öl 1 — Skynda på!

NORDLING. HIGGINS.

Gärna — jag ska Vi hugger i båda

hjälpa till — hvar? — hvar ä de’?

CHARLIE.

Ja, kom dål — Slå upp kragarnaI

De gå.TIONDE SCENEN.

FRAZER promenerar rundt, nervöst.

Förbannade tillställning I Hur länge ska de1 här räckal Så'na figurei du släpper in, Stratton 1 — Aschl

Mumlar.

O’NEILL

vandrar fram och tillbaka till vänster.

Mitt fel! — Mitt fel! — Regnet är Herrans!

STRATTON ordnar bakom baren.

Inga tidningar ha vi fått i dag heller. — Skönt att värmen ger sig emellertid. — Jag kunde inte hindra att dom där två slapp in, mister Frazer.

o’neill

Ja, det gjorde väl ingenting. Han ä bra, den där skådespelaren — tänk att hänga i tre år under en järnvägsbro, Frazer, eller i en ballongtrapez!

FRAZER.

I galgen borde en del hänga i det här landet, som aldrig komma dit, så länge det

finns advokater att muta.o’neill

plötsligt häftig.

Nu är jag trött på de här anspelningarna. Man ska inte tala om rep i hängd mans hus. För fan — om inte krogen passar, så sök en annanl Det här ä ett publikt ställe och jag ä lika god kund som ni.

FRAZER

ursinnig.

Hva* sa* ni? — Hva’ menar ni med hängd man — hva’? Tror ni att det är detsamma att göra en hederlig konkurs som att i åratal bedra rättvisan på grofva brottslingar och få jurymän att begå mened.

O’NEILL

skummande.

Akta er, Frazer! Ni kan åka in!

FRAZER.

Vet hut! Inte genom en ökänd menedare —

o’neill

frustande af ilska.

Hva . . .

Kastar sig öfver Frazer. De släss och ragla rundt mellan borden. Glasen falla fr&n Nordlings bord.

STRATTON ut fr&n baren, söker skilja dem åt.

I jössu namn, mina herrar... ställ inte tillskandal hos mej! — Inte midt på dan — Frazer, Frazer, tysti!

FRAZER

hväsande.

Menedarel — Menedare! — Menedarel —-FyllbultI Alkoholist! Fördömda mutkolf! — Jag struntar i er begåfning — ni är ju vansinnig, vet jag. — En skojare, hyrd af den där Bear och hveteligan...

Telefonen ringer.

O’NEILL.

Tig, jobbare! Ni gjorde era penningar på att tusentals människor svalt ihjäl. Likplundrare ä ni — hyena(Tala inte om,begåfning — ni kan storkna af ovana vid ordet. Hvad lefver ni nu på? — Håller en bordell — inte sant? Lefver på människokött fortfarande-------------------

FRAZER.

Bordell — det var det ni menade med sjukhus nyss — tror ni inte jag begrep — men det är en infam lögn — bevisa det om ni kan — jag lefver som mäklare ännu —

o’neill.

Skön mäklare — kopplare menar ni.

STRATTON.

Tig! — Nej men akta här! Jag har alltidväntat att det skulle bli spektakel när ni tvä — det är ju löjligt — gamla människor —

FRAZER.

Kör ut den här skurken—jag vet inte hvad jag gör längre.

o’neill.

Om ni tordes — om ni kunde — om ni orka’ — krogvärdar och bordellvärdar —

FRAZER.

Falskspelare — jag mördar er--------------

o’neill.

Det kunde jag tro er om — slafhandlare.

STRATTON i förtviflan.

Jössus, jössus — var tystl O’Neill I Mina herrar, ni ä ju gentlemen — sluta! Nu kommer dom där busarna in — dom få ju höra — tänk mitt anseende 1 Man kan stänga min bar, om sà’nt här kommer ut.

FRAZER

Bkriker.

De’ ä bra att dom kommer — jag vill ha vittnen.

o’neill

släpper tag.

Skrik inte — sätt er — tystl

FRAZER.

Be om ursäkt — genast!ELFTE SCENEN.

STRATTON, FRAZER, O’NEILL ha skingrats. — CHARLIE, NORDLING och HIGGINS ba lyckats stänga de stora ytterdörrarna och komma in.

O’NEILL

l&gt.

Hugget som stucket. Tig nu och jollra inte. Tror ni jag är rädd som hänger och fritar folk efter taxa? — hva’?

STRATTON

hyssjar.

Sch! Sch!

FRAZER.

I alla fall — hm — såna ord — hö —

HIGGINS till Nordling.

Här har bestämdt valsats — se p& våra glas!

NORDLING.

Hva* vill de* säja?

STRATTON.

Lås dörren, Charlie!

CHARLIE

l&ser.

De* va styft arbete — jag begriper inte — stormen låg på som i ett segel. Åskan slog bestämdt ner i tornet här------------------

Telefonen ringer ih&llande.

Svara ni där!NORDLING

svarar.

Hallål — Ja, jag tror det — vänta lite, fröken!

TOLFTE SCENEN.

DE FÖRRA. LIZZIE in genom lilla dörren.

O’NEILL ordnande sin klädsel.

Herre Jesses — telefonen glömde vi bort i stridens vilda larm och elementens raseri.

NORDLING

till Stratton.

Ä det här Strattons bar?

STRATTON

som plockar npp glasskärfvorna vid Nordlings bord, retligt:

Ja, visst ä de1 min bar — hvems skulle den annars vara?

NORDLING.

Det ä ett fruntimmer, som frågar efter en herr Bear. — Hon ä förfärligt ängslig, säjer hon. Han ä inte på börsen.

LIZZIE

kommer fram, skrattar till h&rdt.

Hahal Ä hon ängslig? Stackars liten I De ska' hon vänja sig af med, om hon känner honom.STRATTON

upp.

Hva' fan nu då! Hvar kommer ni ifrån?

— Jag sa' ju till att dörrarna skulle stängas, Charlie. — Jag vill inte ha in mer patrask än här redan ä — Till Nordling. — Mister Bear ä inte hårl

o'neill.

Du sa' ett sannt ord, min kåre Stratton — här ä nog med besättning!

CHARLIE.

Jag har stängt! Hon kom genom lilla ingången. För resten — de* ä ju Lizzie, vet

jag —

NORDLING under tiden i telefonen.

Nej, fröken, han ä inte här — nejl Hva'l

Jo, de' ska jag — var så god — jahat Adjöl

Afringning.

STRATTON

retligt.

Den lilla ska naturligtvis också stängas — fårskalle! Jag bryr mig inte om hvem de' ä, men här ska vara ordning på min bar — om dagarne. Flickor få bara komma in på natten, det vet du. — Gå och stäng nu!CHARLIE

muttrar.

Ja — ja, för all del — men!

Går bort och stänger.

STRATTON går bakom baren.

Sch! — Ingen uppkåftighet!

HIGGINS.

Vårt öl torkar nog in. Bäst vi sätter oss, sä skräpa vi mindre.

Nordling och Higgins sätta sig.

LIZZIE.

Herre gud, så viktigt då! »På nätterna» — gubevars! Tänk att man duger då! Nä, hörru, Stratton, sjåpa dej inte! Du skulle nog inte vilja sakna mej då, hva'? — Jag skulle för öfrigt inte ha kommit in i din bar, om inte spårvagnen råkat i olag just i hörnet — »På nätterna» — har man hört! De' äså man kan bli sjuk! Duger inte mina pengar på dan också? Får man nån'sin något gratis här kanske?

STRATTON.

Stå inte dår och gorma, utan gå in med dej! — Hvad ska du ha?LIZZIE.

Hö I — Får jag en cherrybrandy.

Går in i smårummen till vänster och smäller igen dörren.

CHARLIE

purken, kommer tillbaka. Till Higgins.

Ni får vänta med ölet så långe.

STRATTON till Charlie.

Ta in en cherrybrandy till henne därinne!

CHARLIE

blänger. Serverar utan att svara och g&r in i smårummen.

FRAZER har satt sig till vänster.

Treflig stämning i den här lokalen! Herre gud, om det snart vore öfver, så att man slapp uti

O'NEILL har ställt sig uppe i barhömet.

Bli öfverfallen, som om man gick i ett [-buskvarter-] {+bus- kvarter+} midt på natten! Två måste jag vara

uppe i rätten, om det också regnar svafvel.

STRATTON har f&tt fatt i en illustrerad tidning.

Se sål Börja inte nu igen! Låt det vära

nog! Snart å väl regnet öfver.NORDLING

lägger armarna p& bordet och låter hufvndet sjunka ned.

Om jag tordes, skulle jag vilja sofva en stund. Gick ute hela förra natten.

HIGGINS

lutar sig långt bakut i stolen med händerna bakom nacken och benen utsträckta. Gäspar.

Jag me'... Hvad här känns tryckande och besynnerligt 1 — I en pjäs, vi spela', som hette »Mordet vid femte avenyn» —

NORDLING

ser upp.

Jaal

HIGGINS.

— så var det precis så'n här tryckande stämning. Man riktigt kände på sig att det stod en mördare bakom trymån —

NORDLING.

Stod han bakom trymån?

HIGGINS.

Ja, han var gömd där — En stor och effektfull scen!

NORDLING.

Nåå?

HIGGINS.

Nej, jag orkar inte. Det låter lustigt, men det är inte så roligt.

De sjunka tillbaka.Tystnad. Därpå blixt och häftigt åBkslag. Ingen rör sig. Tystnad. Man hör regnet. Det bultar h&rdt med en käpp på den låsta midteldörren. Alla spritta till, vända sig. Tystnad. Man hör regnet. Det bultar ånyo häftigare, ihållande, ruskar på dörren. En röst höres, men orden kunna ej urskiljas.

STRATTON

ropar.

Hvar ä Charlie 1 — Charlie, hör hit!

CHARLIE ut från de enskilda rummen.

Ja, hva' ä de'?

STRATTON.

Hör efter, hvem som bultar där! Vi släpper inte in nå'n nu.

FRAZER.

Nej, släpp inte in nå'n!

CHARLIE vid dörren.

Hvem ä're? Hva? Hvem?

BEAR

utanför.

Det är jag — det är Bear! öppna, för satan, jag blir dränkt! — Skynda på!

CHARLIE

inåt.

De' ä mister Bear.

5. — Syndafloden.Ja, öppna då!

FRAZER brusar upp.

Det måtte vål inte vara nödvändigt! Hö! Det fattas verkligen bara att den också skulle komma tillbaks! Hva' ä de' för ett förbannadt kryperi — det skulle ju vara stängd t, vet jag!

STRATTON.

Mister Frazer, jag kan inte neka Bear att komma in. Han ä min båsta kund och — ni

ä ju en gentleman ...

Till Charlie.

Be'n gå till lilla dörren!

CHARLIE

skriker.

Gå till lilla ingången, herr Bear! Jag öppnar andra vägen!

G&r och öppnar.

TRETTONDE SCENEN.

DE FÖRRA. BEAR in.

BEAR.

Brr! Det är förfärligt — artar sig till en katastrof! — Huu! — Får jag en varm visky med citron, Stratton!

Tar af rocken och ger den till Charlie.Se härf hång upp denl — Hvarför ha ni låst in er? — Spårvagnen å sönder — kabel-linjen i olag och en droska finns inte att få för pengar. Gatorna ä tomma och svarta som på natten — det är pin hemskt 1 Jag måste in nå'nstans — kunde inte hålla ut i en packad spårvagn. Den stannade här vid knuten — där står redan en tjugu stycken — full blokad. Och inte hann jag upp på börsen heller — Ah, de' ä sant, har hår varit nå'n mer telefon?

STRATTON.

De' ha ringt hela tiden ... Jaha... Vi stängde för att...

o'neill.

God dag, herr Bearl En liten ängel har ringt — ringt och talat i basun — »Ring i himlens klockor» —

BEAR

itramt.

God dag, herr O'Neill! — Ja, ja — jag hoppas det inte har stört pokulerandet.

NORDLING

opp-

Förl&t — ä de' herr Bear?

BEAR

kort.

Jo.NORDLING.

Jo, jag kom att ta emot ett telefonbud från... från en fröken Smith, va' de' visst — till herr Bear.

BEAR.

Hva'? Swift, menar ni...

NORDLING.

Ja visst, ja I Jo, hon bad att herr Bear genast skulle fara dit — de' va något mycke1 viktigt.

BEAR

ot&iigt.

Ja, ja, jag vet! Tack, tack så mycke'1 — Stratton, får jag min drink I — Jag får lof att

i

ge mig iväg igen, märker jag, hur det nu ska gå till... hit med rocken, Charlie 1

STBATTON

serverar.

Var så god — hot scotch!

BEAR

vid baren, fettar glaset.

Aj 1 — De' va hett...

Smattar. j

i

Tystnad. Därpå ett fruktansvärd! brak som vid en explosion, efter följ dt af larm, rop, ljudet af springande fötter samt ddn som af en lavin, hvilket aftar och öfvergår till ett starkt

brus och vågsvall.

Alla störta förfärade upp. I snabb följd: jo’neill

djapt.

Nu ha vi det!

STRATTON ut frän baren.

Hva’ i Jesu namnl

FRAZER

yildt.

Hva’ i herrans namn... I

BEAR tappar glaset.

Satan! Hva’ nu då!

NORDLING. HIGGINS.

Hva’ ä de’? Hva’ ä de’? Hva’ — säj!

CHARLIE

kastar Bears rock, springer till lilla dörren ocb öppnar.

LIZZIE ut, gråter och skriker.

Oooh! Hva’ ä de’! Säj! Svara! Ä de’ någe’ farligt. Men så gör något! Titta efter! — Stå inte så där — kan ni inte se efter! — Oooh!

CHARLIE slänger häftigt igen dörren.

Kors i jössu namn 1 De’ å floden ... floden!

STRATTON. FRAZER.

Floden — hva’? — Floden — hur?o’neill.

Nedre vallen har brustit. — öfversvämning!

— Slut!

LIZZIE

hysterisk.

Såj inte s& där! Säj inte så dår. Låt bli, hör ni! Låt bli!

Ett ögonblicks allmän förvirring. Därpå tystnad. Alla stå lyssnande utåt Man hör vattenbrus och skvalp.

STRATTON.

Hvad å att göra?

BEAR.

Finns här någon bak våg?

STRATTON.

Hinner man inte kila ännu?

o’neill

bestämdt.

Prat! Det här ä ju en skyskrapare, vet jag. Då håller den väl emot floden i första rycken. Ni har ju sådana där järnluckor för fönster och dörrar, som kan rullas ner inifrån

— hva’? Låt oss göra det först. Alle man hit att hjälpa till! Så!

STRATTON

ifrigt.

Ja, ja, javisst — Alle man bjälpa till! Hårä skrufnycklarna — Charlie, visa dom hur de ska skötas I — KomI

Alla skynda att hjälpa. Man skrufvar inifrån ned fällridån af järn för de båda dörrarna och fönstret.

o’neill.

Så dår ja! Enighet ger styrka.

NORDLING.

Om det här å en skyskrapare, så å det inte så farligt — det vill säga genast. Allting ä betong och järn. Det kan man för öfrigt se på pelarn hår — den ä för konstruktionens skull och inte bara som dekoration. Men blir trycket för starkt, så ä de’ farligare på sätt och vis i ett sådant här hus...

FRAZER

ängsligt.

Om vi kunde komma ut genom taket. ..

STRATTON.

Däruppe å en bank.

NORDLING.

Då ä de1 betonghvalf. De1 går inte... Vi ä inlåsta.

o’neill.

Vi å vål karlar, för fan! Ge full belys* ning här, Stratton! Det lifvar alltid upp.CHARLIE.

Jool

Skrufvar upp samtliga takamplar, så baren strålar af ljus.

BEAR

plötsligt. Slår handen för pannan.

Å, herre gudl — Oh! — I kväll. ..

LIZZIE f&r först nu sikte p& Bear.

Du! — Hvad! — Du?

BEAR som förut.

I kväll, i kväll — i kväll — å...

LIZZIE

härmar.

1 kväll, i kväll, i kväll — hva’ ä det med

dig?

CHARLIE.

Hvad ä det, herr Bear?

BEAR.

Dja — strunt! — men det är sä godt som min bröllopsafton.

LIZZIE brister i gapskratt.

Nej, hahaha! Jo, du kan då r&ka ut, Billy] — Jaså du skulle gifta dej! Det tänkte nog inte din fästmö, att du i stället skulle stanna hos mej i natt — hva?BEAR afvärjande gest

Lizzie — Lizzie —I

LIZZIE

furiöst.

Lizzie — Lizzie, jai Tänk att du kommer ihåg namnet! Hvad heter din fästmö? Tror du inte jag har sett er? Den där lilla magra... Och rider, gubevars! — Hva1 ska du nu med pengarna? — O, Billy!

hysterisk grät

BEAR

stnm.

CHARLIE.

Hva’ går åt’na? — I kväll, sa ni, herr Bear

— men det är ju underligt i alla fall.

BEAR ryter till.

Ascb, inte precis — men i alla fall. Otur

— oturi

Stampar.

FRAZER ser pä sin klocka.

Tolf strax. Hur ska det gå med min affär i eftermiddag?STRATTON.

Jag m&ste telefonera till min hustru I

BEAR vaknar opp.

Herre gud — telefonera, jal

o’neill

far npp.

Jag förlorar fatalierna, om jag inte ä i rätten klockan två ...

ALLA se p& sina klockor.

HIGGINS.

Nå, mister Nordling, vi ha hvarken klockor eller något, som våntar på oss — men kusligt ä det i alla fall. — Nu måtte vi vål få vårt öl åtminstone ...

FRAZER.

Hur länge kan det stå på, mån' tro — hva’ tror ni...

o’neill

slär ut med handen.

Hur det än går, mina herrår — här ä vi nu i samma råttfälla. Ska vi dränkas, så drunkna vi tillsammans. Och vi ä på god väg, fruktar jag. Samma väg i alla händelser.Men vi ska inte tappa hufvudet för det. — StrattonI Låt oss få en drink öfver lag! Jag betalar.

FRAZER.

Hvem tänker på att dricka nul — Hur länge dröjer det, månn’ tro, innan vattnet sjunker? Och ä dom dår järnridåerna riktigt täta? Och ä väggarna fasta? — Åh, herre Gud, hur ska det hår sluta.

BEAR fram och tillbaka.

Hvad ska jag göra! — Hur ska jag bära mig åt!

STRATTON g&r bakom disken.

Nej, nu går det rundt för mig. — Hva’ var det ni sa* herr Bear? Inte ska ni gifta er i dag — det är inte möjligt. En drink, sa1 ni, herr 0’Neill? Joho — jo visst, jal — Charlie! Fråga hvad herrarna ska ha? — Å, herre gud! Gumman och barna!

CHARLIE

mekaniskt.

Hvad ska det vara? Visky — cocktail? Var god och beställ!LIZZIE

upp till Bear.

Jaså, det var din bröllopsdag — och d& springer du p& krogar!

o’neill

slår i händerna.

Se s&! Se s&! Vi traska samma väg in i evigheten, hvart det sen bär. — »Ring i himlens klockor»... Ta n&’nting, mina herrar!

HIGGINS.

Dä ta vi visky. — Säj nä’nting, Nordiing!

CHARLIE

80m förut.

Visky — cocktail — öl —1

NORDLING

vaknar upp.

Hva’? — Sånt här händer inte i det gamla landet. Det — det skulle dom knappast tro — hemma. — Hva’sa’ ni — öl? —Ja, får jag öl dål

BEAR.

Jag skall telefonera ...

LIZZIE

Ja, säj ajö i telefon! Får jag tala också I

o’neill

till Bear.

Ja visst ska ni telefonera.Till Lizzie.

Och du ska vara tyst, flicka 1

STRATTON.

Ska ni verkligen------------

CHARLIE,

Ja, det är märkvärdigt.

FRAZER

föraktligt.

Strunt 1

BEAR.

Nej — nej — ni förstår inte situationen ...

FRAZER.

Hvä* nu då? — Nå — angår mig inte. Men håller verkligen murarna ...

Till Nordling.

Säj, ni som tycks förstå lite sån’t här —

hur ä det med konstruktionen ...

NORDLING och FRAZER samtala.

LIZZIE

plötsligt.

Jag behöfver inte tiga längre!

skriker.

Det är rätt! — Det är rätt — jag önskar vi drunkna allesammans — ja, det gör

jag — Å!BEAR

ser upp.

S&&! — Och du som hade s& godt hjärta, Lizzie...

LIZZIE

som förut.

Kom inte hitl — Hvem har sagt att jag har något hjärta? — Nej du — det var förr i tiden, det. Jag hatar dig — jag hatar dig, hör du. — Ah, om floden nu bröt in här — då skulle jag skratta ...

STRATTON.

Hvad ä det för pratl — Hon ä full — jag tycker ändå att i ett sån’t här allvarligt ögonblick -------------

o’neill.

Det är nog allvar, Stratton, låt hvar och en sköta sittl

BEAR.

Hvad har jag gjort dig?

LIZZIE.

Hvad du har gjort?

BEAR.

Jaa — mer ån någon annan? Var jag den förste?

LIZZIE

vildt

Men du var den förste som jag älskade —och det visste du ocks& — du är lfig — du är simpel, som kan fråga så — du —

Rusar p& honom.

— du — du har gjort mig till den jag är — du har----------

o’neill

mellan dem.

Så — så! — Hör på mig allesammans ett ögonblick...

Högt.

Så sant jag lefver — Stratton, Frazer, Bear

— allesammans: jag vet, hvad jag talar om nu

— vi komma aldrig härifrån.

LIZZIE skriker till.

ALLA.

Hvad — hva* — hur!

o’neill

fortsätter.

Nej, aldrig. Det är en fråga på några timmar bara.— Låtossnuvaramänniskor. Lugna och kalla men människor.

frazer.

Människor? Men ni sa ju nyss...

o’neill.

Åhl — Drick något!STRATTON rusar ut fr&n disken.

Telefon — jag mäste hemi

Ringer.

Hallä 1 — Hallä 1

BEAR p& en g&ng kall.

Nä, sä gär det som det gär däl

NORDLING.

Tänk — hemma ...

HIGGINS.

Hva’ ä det ni säger: hemma. Det var länge se’n jag hörde den repliken — ähl Hur går det med den där viskyn...

LIZZIE bryter ut p& nytt.

Jag bryr mig inte om nå’nting — det är bra att det går så här. Jag vill det — ja, det år just bvad jag vill — Åh, så bra — för. dig, dn som aldrig har älskat, aldrig brytt dig om mig, aldrig frågat efter, aldrig tänkt pft mig — bara på dig sjålf — nn står du där 11

BEAR.

Du vet inte---------------

LIZZIE.

Jo, jag vet.. .O’NEILL

emellan.

Alltid likal Samma slag — samma vägl Charlie, tänd ordentligt här och servera 1

HIGGINS

konstladt.

Häää! — Hurra! — på med kalciumljuset —- plats!

CHARLIE

tänder alla lampor; det blir stark belysning.

STRATTON i telefonen.

Hallå — hallå!! — Hvarför svarar ingen där? — Å den sönder? — Hallå!!

Ringer ifrigt.

FRAZER

som under samtalet med Nordling kommit bort i fonden.

Sch — tyst dår alla! — Ring inte! Sch! — Lyssna — man kanske kan höra, om det tar af — tyst!

Alla lyssna. Stratton med telefonluren i hand. Bear, Lizzie och Higgins vända sig mot fonden. Frazer och Nordling huka med öronen mot dörrarna.

O’NEILL till vänster.

Hör!

Alla lyssna, tysta och orörliga. Man hör tydligt bruset af vatten, vdgskvalp, regn och stormens dån utanför.

Ridå.

6. — Syndafloden.ANDRA AKTENAndra akten.

Baren i full belysning. Scenen står tom. Man hör fr&n rummen till vänster dämpadt mummel, som vid samtal, glas-skrammel och enstaka röster. D& och då hörs vattenskvalp

mot fondväggarna.

FÖRSTA SCENEN.

Tystnad, Därpå:

CHARLIE

kommer in från de enskilda rummen, stänger dörren, går snedt öfver scenen och ner i källaren.

FRAZER in plötsligt, ropar:

Charlie I Charlie 1

CHARLIE nerifrån luckan.

Ja, ja! Hva* ä det?

FRAZER

fram till luckan och böjer sig ned.

Å det mycket vatten — kan man komma ner?CHARLIE

nere.

Nej, vånta lite! — Kom inte hit — här är fullt af vatten — jag kommer upp nu...

Kommer upp genom luckan bärande tvä champagnebuteljer.

Usch, sä raggigt! Vattnet har stigit ändä mer och n&r nu öfver de fyra understa hyllorna — jag stod pä nägra tunnor — Jag undrar om jag skulle ta upp lite konserver ocksä...

FRAZER.

Jag begriper inte, hur ni kan tänka pä mat och dryck i den här belägenheten. Ni ha ju ätit hela förmiddan för resten — Det är den där O’Neill, som...

CHARLIE.

Ja, men det ä ju nödvändigt och det liksom håller tankarna borta från ... När det värsta kommer ä det nog så godt att vara dödfull.

FRAZER.

Tala inte så där! Än finns det ju hopp, vet jag! — Eller hur — hva’? Svara då, för fan!

CHARLIE

Ja, hva’ vet jag? Nu ä klockan åtta ochvi fär ju inte svar frän telefonstationen och telegrafen ä också tyst — vi vet rakt ingenting. — Men mat har vi då: fullt upp med hummerburkar och ost och en stor skinka och två rostbiffar och selleri och oliver. Och sä ha vi dessutom en hel svinkropp där nere — en riktig baddare, stor som en karl — så inte behöfver vi svälta, inte —

FRAZER.

Äschl — Hvar å Bear?

CHARLIE med en handrörelse.

Han sitter där inne i lilla rummet och skrifver.

FRAZER.

Skrifver 1 Hur kan man skrifva nu?

CHARLIE.

Dja! — Kommer ni inte med in nu, mister Frazer, och dricker en skål, som 0'Neill vill, för det som varit och farit, som han säjer!

FRASER.

Äsch! — Tala inte med mej om den fylleristens påhitt! Ni ä snart allesammans lika tokiga som han — han gör er tokiga.CHARLIE

skrattar.

Hähähå! Sä mycket bättre I

Går och gläntar på lilla rummets dörr.

Hallä, mister Bearl Herr O’Neill ber er komma in i stora rummet och dricka ett glas champagne med sällskapet!

BEAR

inifrån.

All rigth! Strax!

CHARLIE

stänger dörren och går in i stora rummet. Man hör, då

dörren öppnas

O’NEILLS röst inifrån.

— — Kamrater ä vi nu — tillsammans vandra vi den breda vägen, som leder till... Dja! Summan är att vi mäste hålla ihop hand i hand. Alla småaktigheter begrafvas ... förintas -----------

ANDRA SCENEN.

FRAZER ensam, af och an.

Jessus 1 Så’na människor! — Skurkar — Afbryter plötsligt. — Nå — skurkar ä vi väl alli'hop, när det kommer till kritan — eller lika goda kålsupare åtminstone---------------

Går till telefonen och ringer.

Svarar den hår nu, då —

Tar luren.

Hallå — hallå — hallål — Nää —

Ringer på nytt.

Hallå — hallåååll — Nej, de’ går inte — och ändå ringer ju klockorna och de’ susar i ledningen —

Går upp till fonddörren och lyssnar.

TREDJE SCENEN.

FRASER. REAR.

BEAR in från lilla rummet.

Telefon svarar inte?

FRAZER.

Nej!

BEAR.

Ja, då ä det inte lönt jag försöker.

FRAZER

orolig.

Jo, men försök i alla fall, herr Bear!BEAR.

Vi ha ju alla ringt tjugu gänger hvar.

FRASER ner från fonden.

Ja men — ja men — ni kanske har tur.

BEAR

leende.

Nej, herr Frazer, ni misstar er, som ni alltid gjort pä sista tiden. — Jag har energi —

i

fräckhet, om ni vill — men inte tur. Så'nt finns inte.

FRAZER.

Det vore väl märkvärdigt! Jo, så säkert det finns 1 Det finns människor som ä födda med tur i allt möjligt — till framgång — pängar!

BEAR.

Ja, det kan ju se så ut ibland. Men gud vet, om det år >tur>. — Man får plikta för det på annat sätt — dyrt nog.

FRAZER.

Det är verkligen underligt att höra er tala på det viset — Ni med er kalla affarsblick.

BEAR.

Ja, det har jag — men det är ingenting att afundas.Ändrar ton.

Nä, vi gå vål in nu och dricker (VNeills

champagne och hör på hans visdom —

Ser pä klockan.

öfver ätta 1 Och klockan nio skulle jag

ha suttit i en åttio hästars automobil och gjort två kilometer i minuten ...

FRAZER

öfverraskad.

Å fan! Jag tyckte ni sa1, ni skulle hålla bröllop?

BEAR.

Nej — inte precis. Ack, kära Frazer, ni som hatar mej...

FRAZER.

Äh! — Hatar — hatar —

BEAR.

Nåja, är himla arg på mig i alla fall — Ni ska inte tro att min lilla börsframgång är någon dans på rosor. Ni vet väl att jag började med två tomma händer i ett gynnsamt ögonblick — utan förläggare — utan ryggstöd — och att allt är imaginärt — framgången på papperet — hvad jag hittills gjort. Begriper ni inte, som gammal börskund, att min situation är lindansarens öfver Niagara. Folk applå-derar, tycker det är styft — men förlorar jag balansen aldrig så litet, störtar jag på huf-vudet...

FRAZER i föry&ning.

Ja, men, herre gud — ni får ju rike Swift till svärfar —

BEAR

lugnt.

Visst inte. Tvärtom. Det skulle ha varit ryggen just nu, men —

FRAZER.

Men?

BEAR.

Nåja. — Vi ser väl aldrig mer hvarken dagens ljus eller börs eller hvete — så det gör precis detsamma hvad jag säger. Sanningen är att gubben Swift aldrig gått in på något giftermål mellan mig och hans dotter. Nejl Och därför skulle jag i kväll ha schappat med tösen och blifvit vigd, så fort vi hunnit öfver gränsen. Nå, hvem vet i alla fall, om den spekulationen skulle ha inbringat mig det enda jag ville ha: rygg — pengar!

FRAZER.

Och det står ni och berättar så här för mig?!BEAR

skrattar.

Jaa, nu lönar det sig verkligen inte längre att hålla på gammalt groll ocb så nt!

FRAZER

osäkert.

Ja — hm — som gammal jobbare själf kan jag ju förstå, hur det känns — hml För resten har jag — strängt taget — aldrig haft något emot er — det vill säga personligen. Det var det där nya systemet, som jag inte begrep och som jag också stupa’ på — och det batar

jag fortfarande, förstås. — Ja, i alla fall det

är ledsamt för er, det här. — Om ni höll af flickan------------

BEAR

häftigt.

Åhl Höll afl Inte mer än en profsäck

hvete------------

FRAZER.

Hm! Jag börjar förstå. En kombination af affärsblick och tur — hä?

BEAR.

Sak samma! — Nu är ju allt slut.

FRAZER på nytt orolig.

Säg inte så! — Kanske vi ska gå in till dom andra ändå?FJÄRDE SCENEN.

FRAZER. BEAR. O’NEILL.

O’NEILL

kommer in fr&n stora rummet. Lämnar dörren öppen efter

sig. Glas i hand.

Nej, se de tvä dödsfienderna eller Saul och David i Absalons dal.

FRAZER.

DödsfienderI Så’na ordi Herr Bear och jag ha väl aldrig varit fiender, fast vi som köpmän hade skilda intressen — hm.

o’neill.

Sää. Jojo — inför det oundvikliga förändras människobarnen och blifva mjuka och böja sig såsom gräset på kullarna, det där mejas af skördemannens lie. Ja, skål då, käre Frazer! Vi ä väl också bröder, och älskeliga och täckeliga inför Herranom!

FRAZER

ot&ligt.

Ja, för all del! — Men tala för en gångs skull en smula redigt och tänk på, hur vi ska komma ur det här eländet! Har ni hittat några ideer i champagnebuteljerna?BEAR.

Champagne år bra, Frazer! Nu ska vi ha mer!

Bopar.

Charlie!

STRATTON sticker sittande ut hufvudet genom dörren.

Hur var det, herr Bear!

BEAR.

Mer champagne, Stratton! Låt oss få ett par flaskor på min råkning! — Det år ju så godt som min bröllopskvåll!

FEMTE SCENEN.

FRAZER. BEAR. O’NEILL. STRATTON.

STRATTON in. Halffull.

Kommer aldrig på fråga. Det betalas ingenting mer i Strattons bar. Det är jag som bjuder — jag, Stratton själf! Herre gud, att tänka sig att min bar, min fina bar, snart ska vara fylld af vatten.

o’neill.

Bravo, Stratton! Den sig omvänder och bättrar, honom kastar jag sannerligen icke ut.Hör ni, mina herrar, denna krogvärd vill rädda spriten undan fördårfvet och slär den därför alldeles gratis i sina gäster. Han följer därvid sin natur, men icke sin vana!

FRAZER.

Ni ä ju druckna allesammans!

Telefonen ringer.

STRATTON snurrar rundt.

Herre Gud! Ändtligen kommer jag fram. —

Springer till telefonen.

FRAZER har hunnit före.

Vänta lite nu — lät en tala i sänder — se sä--------

i telefon.

— Hallå — ja — ä det stationen — jag hör

inte — hvad säjer ni?—Det brusar så —

hör ni mig?

STRATTON. BEAR. O’NEILL omkring honom.

Låt mig försöka — ring om igen! — Tala högre — fråga hur det ä.

FRAZER

ut&t.

Tystl

I telefon.

— Hallå — hallå!Ringer.

— Hallä — ja — ge mig Norra staden 86 88 — hör ni?

Ut&t.

— Jag får inge’ svar.----------------

STRATTON.

Det ä min telefon — gif hit luren! — Jag har hustru och barn — det är viktigare än affärer.

Rycker till sig luren.

— Hållå där! — Får jag Västra staden 114 12

— hallå! — Hör ni?

Ut&t.

— Nej — så — nu ä det tyst igen.

o’neill.

Äsch, det år ingen reda med er. Låt Bear försöka! Jag afstår — jag har i alla fall förlorat fatalierna i dag — för första gången. Och sista.

BEAR

tar luren och hänger upp den.

Strunt samma!

FRAZER

ängsligt.

Åjo, ring i alla fall!

BEAR

ringer, men klockorna ge icke längre ljud.

— Syndafloden.FRAZER

bestört.

Hvad vill det här säga?

v BEAR

skrattar.

Hola! — Nu är det förbi. Ni hör ju att inte ledningen tjänstgör längre. — Slut me* hvissla!

o’neill

ringer ett slag.

Nej, det är kontakt eller — antagligare — vattnet har spolierat telefonbolagets hus. Jag har alltid sagt att det

ligger vansinnigt lågt —

alldeles bredvid floden.------------------Men för resten

har klockornas batteri inte med ledningen utifrån att göra, tror jag. Det är ett enskildt till-koppladt element — eller hva’ det heter-----------------

ALLA

stirra tysta en stund p& h varandra.

BEAR bryter tystnaden.

Nå, det var vi ju beredda på. — Hur går det med champagnen Stratton 1

STRATTON

snyftar.

Ack, herr Bear — jag vet inte hur det åmed mig — jag själf dricker ju aldrig annars

— men det ä för resten inte det — men när jag nu tänker på — på barna’ — så — så —

FRAZER

plötsligt.

Nej, nu vill jag också dricka — få vi något

— hvad som helst!

STRATTON som förut.

Vi ä ju som i en graf — lefvande begrafna

— nå, med mej kan det vara detsamma—men hvad ska det bli af dem, som jag arbetat för

— på mitt sätt — i mitt yrke.-------------

FRAZER i ny ton.

Hör nu Stratton tappa inte kuraget

så där! Kom — låt oss gå in ocb resonera med den där ingenjörn eller hvad ban ä för slag.------

O’NEILL för sig själf.

Hvad går åt Frazer!

STRATTON som förut.

Jag ä krögare — ocb det va1 min far också. Men min pojke skulle ba blifvit läkare — dethade jag alltid tänkt — och flickan får stadera, hon med.-------------

FRAZER drar Stratton med sig.

Nåjal Få se — få se —

De gå in i stora rummet.

SJÄTTE SCENEN.

O’NEILL. BEAR.

O’NEILL i hvardagston.

Nå, Bear — människan år ett underligt djur! Hva’ ? Frazer bär sig ju åt som en hygglig karl.

BEAR.

Ja, jag vet verkligen inte något särskildt ohyggligt med honom. — En man, som förlorat på börsspel.

O'NEILL.

Nej visst, nejl — Men hans snygga affär nere i kåkarna vid hamnen då?

BEAR.

Känner jag inte till och bryr mig heller inte om. Hvad säger inte folk om ditt sätt att handskas med rättvisan!

O'NEILL.

Sant, Bear, sant! Det är märkvärdigt attdet ska behöfvas att stå öga mot öga med döden för att vi ska få lite öfverseende med hvarandra ...

BEAR.

Ja. Döden eller elände.

Tystnad.

o'neill.

Tror du jag är galen, Bear?

BEAR ser p& honom.

Jag tror att du är en borttappad begåfning.

O'NEILL.

Ser man på — inte illa! Ja, det stämmer — jag är en borttappad, enförtappad. Och hvarför? Viskyn? — Nej. — Kvinnor? —-Nejl Yrket? — Framgången? — Pengar? — Nej, nej! Det ges ingen förklaring. Jag är bara förtappad, borttappad. Utan vidare. Det är lika meningslöst som när jag nystar ur mig galimatias i min vanliga jargon. Hur mycket strunt jag än pratar, kan jag samtidigt följa en tankekedja lika rak som ett upplinjeradt streck. Det är dubbelmänniskan i mig. Jag kan utföra skenbart förnuftiga handlingar, alldeles som människor, som vänta något af lifvet, men jag är ändå en förtappad och jag vet om det...BEAR.

Hm ja! I denna stund tycks det mig att vi allesammans hår ä en handfall borttappade, som åndtligen samlats ihop, dit vi höra.

o'neill

Nå — hvad mig beträffar så är det ja också något annat.

BEAR

Alltid är det ju något — om man vill vara sann.

o'neill

tungt

En gång — en gång — en gång blef en s oskyldig dömd. Det — det grundläde min — min karriär. Och odelade.

BEAR stum gest.

o'neill.

Då är det mindre underligt att man blir förtappad.

BEAR lågt och be8tämdt

Alltid är det ju något om man vill vara sann. Med oss alla. Ja, alla.O'NEILL

leende.

Just det ja! Det är ju hvad jag sagt: samma väg. Fast vi äro nog ett litet illustrativt afsnitt.

BEAR går af och an.

Om man bara kunde låta bli att tänka.

O’NEILL börjar också promenera.

Ja visstl Om man det kunde ... Skrufva af rullen i fonografen. Och nästan värre är det, när den böljar valsa baklänges. Därför dricker jag.

Tystnad.

BEAR plötsligt, lågt.

Jag skall, min själ, säga något riktigt vackert åt Frazer.

Telegrafen börjar knacka.

BEAR

studsar.

Hvad nu?

Går till apparaten. O'Neill följer.

BEAR läser remsan.

Hvad ä det hår? — Ka — ka — F — i — x — x — x och en massa punkter — två, fyra, två och så x x x igen. Nej, det blir ingenmening i. Det Sr i olag dår också — så där, jal — Slut.

Telegrafen tystnar.

O’NEILL.

Förstår du inte?

BEAR.

Joo! — öfversvåmningen ...

O’NEILL.

Ja visst. Vattnet har nått telegrafen. Den Hgger ju bara ett kvarter högre ån telefonen. Det går raskt.

BEAR.

Ja, det är nog så. Nu ä vi alldeles afskurna

från yttervärlden ... Men ...

Afbryter.

O’NEILL.

Nå?

BEAR.

Jo, jag tänkte — hm —

O’NEILL.

Hvad tänkte du? — Säg ut!

BEAR.

Jo, om vi skulle låta bli att tala om det här för dom därinne. Det är nog att vi två vet om det — vi ä dock de som

ta det lugnast. Det ä synd om både Frazer och Stratton — och flickan.O’NEILL.

Kära Bear! — Visst — visst!

BEAR.

Ja, du förstår!

o’neill.

Ja, jag förstår! Apropå flickan — det var ju också ett sammanträffande!

BEAR börjar promenera igen.

Jaa. Stackars lilla Lizzie — hon var bitter.

— Hon anar inte, att inte jag heller har det så roligt! — Hvad har ni haft för er därinne?

o’neill.

Hå! Jag har predikat för dem — på mitt vanliga vis — och fått alla att lyssna och dricka.

— Det tar bort tankarna.

BEAR.

Ja — visserligen — men —

O’NEILL.

Ja, vet du, var du glad att vi hamnat på en krogl

BEAR.

Ja, kanske ... Å,att man inte ska kunna----------SJUNDE SCENEN.

O’NEILL. BEAR. CHARLIE.

CHARLIE in från stora rummet.

BEAR.

Såå — du Charlie! Ä du också lite sprit-tröstad?

CHARLIE

osäkert

Hm — inte så — inte så, mister Bear. Jag — jag tål hvad som helst.

o'neill.

Behöfs det mer?

CHARLIE gär till luckan.

Det är Stratton den här gången. Gubben ömsom gråter och skrattar. — Skådespelarn talte så vackert nyss — det var nå’nting ur en stor pjäs, som han deklamerade på vers. Och Lizzie grät också — hon har ju varit vid teatern, för resten. — Stratton har bedt oss förlåta honom allt det han tänkt och sagt och gjort. Och nu vill herr Frazer att vi ska dricka champagne öfver lag och han säjer också att vi måste förlåta hvarandra — det ska man alltidgöra. — Det å precis som i kyrkan. — Jaa, skratta inte, herr O’Neill 1 Men Stratton säger att det ä hans champanj och att nu ska vi dricka upp alltsammans — det är slut med betalning och så’nt. Den där immigranten talte om en uppfinning, men han har aldrig haft pengar att experimentera med, stackarn. Och då sa herr Frazer, att han visste säkert att ni, herr Bear, gärna skulle hjälpa honom — och ni med, mister O’Neill, om det bara gick för sig — det vill säga, om det nu inte ä för sent, förstås-------------

BEAR. O’NEILL.

Joo — då. Det ä så dagsl

CHARLIE går ned i källaren.

BEAR.

Det är så dags, som sagdt, annars vet jag ingenting, som jag inte skulle vara färdig att göra just nu — om det kunde vara till någon nytta för andra.

o’neill

dröjande.

Säj, Bear 1BEAR.

Hur? ,

O’NEILL.

Du skulle kunna göra en ganska enkel sak.

BEAR.

Hvad?

o’neill.

Tala litet med Lizzie.

BEAR.

Om hon vill —--------------

O’NEILL.

Hon vill. — Och du ä en bra karl, om du säger något, som ger lite solnedgång öfver en stackars gatblomma.

BEAR.

Det ska jag — om det också blir det enda fattiga goda, jag gjort i mitt lif.

o’neill.

Ser du, ser dul Ja, då går jag in med Charlie och trallar vaggvisor för de andra — till dess — ja, hvad tror du? — Det kan väl inte dröja så länge med katastrofen, fruktar jag, efter det här med telegrafen I Få höra, hur det ser ut i källarn I

CHARLIE

kommer upp. Han är v&t till knäna och bär fem buteljer.

Husch, det var rysligt 1 Nu står vattnetupp till sjätte hyllan — jag fick klättra på ribborna. Jag kan inte förstå annat än en af trottoargluggarna varit öppen.

BEAR

ifrigt.

Säj, Charlie — det där behöfver du inte tala om för dem därinne?

O’NEILL.

Nej — det behöfver du inte. Om du tiger med det, Charlie, gör du något bra.

CHARLIE

gladt.

För all del — jag ska säja att vattnet sjunkit — hva?

BEAR.

Nej — inte det heller. — Säg ingenting eller — om de frågar — säg att det var ungefar som nyss.

CHARLIE.

All right 1

Stänger lnckan.

O’NEILL.

Ja, så går jag med då, efter som det ä Strattons lilla privatfest. Kom Charlie — herr Bear kommer efter------------

De gä.ÅTTONDE SCENEN.

BEAR. Man hör, då dörren till enskilda rummet Öppnas, sorl och enstaka röster. Därpå stängs den.

BEAR.

Hur länge dröjer det?

Han sätter sig p& en stol, men stiger strax upp och går nervöst fram och äter. Stannar s& vid telegrafapparaten och rycker i pappersremsan, som går af.

Humbug!

Därpå går han till telefonapparaten och ringer ett par slag, men klockorna ge intet ljud.

Humbugl — Humbug! — Humbug!

Han går och lyssnar vid järndörren. Man hör åskan mullra. Han far med handen öfver pannan och går slutligen och sätter sig vid högerbordet, där han blir sittande orörlig.

NIONDE SCENEN.

BEAR. LIZZIE.

LIZZIE

In från större rummet. Hon stänger dörren, sedan man ett ögonblick hört röster, skrammel af glas samt smällen af en champagnekork. Blir stående i dörren. Hennes ansikte är rödt, som om hon druckit och gråtit.

BEAR vänder hufvudet.

Lizzie!LIZZIE

entonigt.

Jal

BEAR

Kom bitl

Reser sig.

LIZZIE

orörlig.

Hva* ä det?

BEAR g&r ett par steg*

Stå inte där borta. — Kom hit Lizz’ I —

Jag har något att säga dig — Koml

LIZZIE

öfver.

Hvad ä det, som jag inte vet förut 1

BEAR

gest.

Ah, sätt dig bara en minut och hör på

mig — sål — Vänta nu — låt mig säga dig

nigot, utan att du afbryter mig — får jag?

LIZZIE som satt sig.

Hml

Skrattar.

BEAR sätter sig.

Hör på Lizzie, jag...LIZZIE

afbryter och reser sig häftigt.

Nejl Jag vill inte höra pä! Du har ingenting att säga mig, som jag inte vet förnt.

BEAR springer npp.

Jo, det har jag — och nu skall du höra pä mig ett ögonblick, sä att du förstär mig —

Griper fatt i henne.

Vi har inte mycket tid pä oss — kanske.

LIZZIE

förskräckt.

Hvad säger du?

Kastar äter om.

Inte mycket tid — jaa, tänk pä det, du!

BEAR drar henne till sig.

Såä, Lizzie — min lilla flicka, hör nu på

migl Sätt dig där igen — sål Vänta nul

De sätta sig.

LIZZIE

lyssnar. Åskan mullrar starkare.

BEAR lyssnar ocksä.

LIZZIE.

Hör du iBEAR.

Ja — men tänk inte på det — glöm bort ovädret 1

LIZZIE.

Du tror visst man kan glömma allting här i lifvet — alldeles som du. Men då ska man ha något bättre att tänka på

i stället.

BEAR.

Eller sämre, Lizzie. Får jag nu säga dig att då — för två år sedan — när vi var så ofta tillsammans, då var jag en glad och be-kymmerslös kontorist, som drog min lilla veckolön på lördagen och lät den springa på sönda'n. Jag behöfde inte tänka på något annat än att skrifva siffror i raka kolumner och hvar lördagskväll träffa dig och pojkarna och de andra flickorna från Strand här nere hos Stratton. Då —

LIZZIE.

I lilla rummet där---------------

BEAR.

Ja, i det där lilla rummet. Då skulle jag ha kunnat gjort och sagt hvad som helst, bara för att få en af er att dra på munnen — dig eller Minnie eller Cora eller Daisy eller Rosie — då skulle jag-------------

8. — Syndafloden.LIZZIE.

Men det var mej du brydde dig mest om i alla fall--------

BEAR.

Ja, ja — dig brydde jag mig mest om. Då tänkte jag inte på annat än att vi skulle ha förfärligt roligt.

LIZZIE.

Minns du att du ofta sa1 att vi skulle gifta oss?

BEAR.

Ack, du kan då icke mena att du trodde detl — Hvad jag förtjänade räckte ju ofta inte till vinet för natten. Men jag höll af dig, Lizzie, lika mycket som du mig. Det var i alla fall något barnsligt och godt öfver oss allesammans den tiden, tycker jag nu. Och du var den vackraste flickan, jag visste.

LIZZIE.

Nej, du höll inte af mig, som jag dig. Det vet du inte, för det visste jag inte själf, förr än du plötsligt var borta. — O, den kvällen, den natten 1

BEAR.

Ja, den kvällen — om du----------------LIZZIE.

Nej, jag trodde aldrig att du skulle gifta dig med mig — men det är inte det som år så orätt, utan allt det där vackra, öfverdrifna, som ni säger utan att mena något särskildt med. Det ä ju klart att något ska fastna — förstår du inte det? — för vi vill ju så gärna tro på något, vi också. Och så går man och inbillar sig allt möjligt och tror och hoppas och känner sig lycklig — och så blir man bara så gränslöst olycklig — så fattig, och tom och usell Å! Man blir ingenting till sist och man gör hvad som helst bara för man tycker att allting gör detsamma, när man ändå inte har någon eller något att lita sig till. Det är du som gjort mig så här — det gör ni ju allesammans utan att tänka på det — för det förstår ni inte. — Ni ä så oförstående, som om ni va' af sten eller trå. — Tror du inte att också så'na som jag drömmer om lite bättre kårlek, än den ni anser vara god nog åt oss. Det är en smula ömhet man längtar efter, någon som bryr sig om en, så att man slipper känna sig så gränslöst ensam — därför är man så dum och inbillar sig att man är älskad. — Vibegär ju inte allt det där, som är sä viktigt för de andra — hem och giftas och barn, utan vi låter er vara fria — det enda vi hoppas på ä att betyda lite mera för er än en vanlig leksak, att få lite ömhet tillbaka. Men det där förstår ingen af er, därför att ni tror att vi inte tänker på annat än att ha roligt. Och därför begriper ni heller aldrig att vi till sist hålla till godo med hvad som helst, som vi få vara lite vänliga emot, bara för att inte känna oss så gränslöst ensamma och utan allting...

BEAR.

Å — Lizzie — du —

LIZZIE.

Å, tyst med dej — låt mej nu talal Se*n en dag går du bara — utan ett ord. Inte en nick, inte ajö, inte en klapp, som man ger till och med åt en hund. Bara blir borta — som vore man en trasa. Å sådant rätt? — Förstår du inte hur det känns 1 Om du visste, hur jag då led — ja, just led. Jag var sjuk af oro — jag visste ju ingenting. Sådant kan inte försvaras — så får man inte göra — inte mot någon. Och du ...BEAR stiger upp.

Så! Hör nu hvad jag hela tiden —

LIZZIE

upp.

Nej, nej! Jag vill inte höra — Nu gör det detsamma för mig. Men du skulle höra detta och vara mig tacksam — det kanske kan ändra dig litet i framtiden.

Åskan mullrar.

BEAR.

Framtiden! — Hör!

Tystnad.

BEAR.

Du sade nyss att du inte visste att du höll af mig.

LIZZIE , stampar.

Det ä inte sant, Bill I Jag sa’ att jag inte visste, hur mycket jag höll af dig, förr ån du var borta. Och så är det väl för alla — det kanske du också en dag får erfara. Det är inte — som du kastade mig i ansiktet så vackert i morse — bara den förste som vi aldrig glömmer. Det säjs jämt, men det ä inte alls så. Det är den, vi mest fått lida för, somvi minnas — gunäs! — O, hvad man är dum som tänker I Och hvad det är dumt med kärleken 1 Det är inte den som ger mest och smeker bäst, som man aldrig glömmer. Jag tror det är den, som plägat en mest och mest tänkt på sej själf, som vi ä tvungna att hälla af — hålla af så dår dumt, så man aldrig, hur man än gör och bär sig åt och hvad man än blir, kan glömma-------------O! Om jag —

Brister i gråt.

BEAR.

Så — så, Lizzie! Ah, sätt dig nul

F&r henne att sätta sig.

Nu har du fått säga mig hvad du ville, och du har rätt, men hör nu på mig ett ögonblick ändå!

Sätter sig.

Ser du, Lizzie, den där natten eller — rättare sagdt — det var en dag, då jag blef borta, det var en vändpunkt för mig, som jag aldrig drömt om. Det dår glada lifvet vi alla unga pojkar från kontoren förde med er, det var för oss ingenting märkvärdigt. Vi voro unga och glada och därför var det naturligt att vi skulle dricka och glamma och roa oss. Mendet där var för oss inte lifsäfventyret utan en lustig lek i afvaktan på den stora chansen, som hvaije ung man här i landet drömmer om. Nå, sä allvarligt hade väl för resten ingen af oss tänkt pä framtiden. Men sä — den dagen får jag af en ren slump upp ögat för en möjlighet att bli rik. Du kan inte fatta hur det kändes. Jag kan inte beskrifva för dig, hur det gick till, ty det skulle du inte förstå. Alltnog: jag såg ett tillfälle att med djärfhet kunna göra mig något eget. Och från den stunden hade jag bara en fix idé: att kunna bli själf-ständig börsspekulant lika väl som min principal. Allt som slumrat inom mig af affars-begåfning, förutseende kallblodighet och energi var väckt i etf slag. Gårdagens lekstunder med kamrater och flickor lågo med ens långt

borta i det förflutna — det fanns bara min äregirighet, min törst efter framgång. Nu kan jag, som sagdt, inte berätta hur det bar sig — men jag dök rätt på hufvudet in i börslifvet, som jag utan tvifvel är rätta mannen för. Ja, kort sagdt: den förre kontoristens muntra lördags-aftnar betraktade jag som den vuxne betraktar barnets leksaker. Det var något som var förbi.— Och nu säger du ju själf, att först dfi jag var borta, märkte du, hur mycket du brytt dig om mig. Kära barn, hur skulle jag då kunna tro, att det, som varit oss emellan, var något mer än det vanliga —

LIZZIE häftig gest.

BEAR.

Nej, neji Vänta! Och ändå, säger jag : dig, ändå kom ganska snart en tid, då jag med saknad tänkte på våra glada stunder. Men det j

i

var därför att jag mindes, hur fri jag var från bekymmer på den tiden. Ser du, jag hade inga pengar att begynna med och det har varit en hetsjakt, en dödsridt för mig hela tiden, som du inte kan föreställa dig. Därför kom också min förlofning med den stackars rika flickan, som du sett mig rida med i parken — jag har aldrig tänkt ens hälften så mycket på henne som en gång på lilla Lizzie i kören vid Strandteatern. Och det ville jag du skulle veta — nu då vi ändå — genom en märkvärdig slump

— få sluta tillsammans.

LIZZIE

upp.

Hvad? !BEAR reser sig.

Så, Lizzie — nu är jag, om du vill, den lilla fattiga kontoristen igen och nu ä vi på Strattons bar igen, som i gamla dagar, och nu — nu ä väl allt snart öfver och — sannerligen tror jag inte jag är mest nöjd med att sä ä.

LIZZIE flyger Bear om halsen.

Å nej, Bill — du menar att det är slut — ja visst 1 O, hur har jag kunnat säga dig allt det där elaka i ett sfidant ögonblick — Å, hör min gosse — min egen gosse — jag kan inte hjälpa att jag höll så gränslöst mycket af dig. Ja ja, Bill, jag älskade dig och du var allt för mig då. Och jag älskar dig nu, nul — Säg, du förlåter ju hvad jag sa' nyss? — Du är ju min gosse som jag alltid längtat så förskräckligt efter — Å, om du visste 1 — Tro mej, att hvad jag sedan har gjort och genomgått, så ä jag ändå innerst likadan som förr — jag blir alltid Lizzie — och du du har alltid varit bara du — den jag ville...

Krampaktiga enyftningar.BEAR

skakad.

Så — så — ack kåra min flicka — du talar om tomhet — jag har haft det ändå tommare — jag...

LIZZIE kysser honom lidelsefullt.

BEAR mellan kyssarna.

Jag — har — aldrig — nej — låt mig —

LIZZIE.

Nej, du behöfver inte förklara något — jag vet — jag vet. Men du skall förstå, hvarför jag var så dår, när jag fick se dig.

BEAR.

Det förstår jag —

LIZZIE

Nej — väntal Det är som jag sagt: Någon ska man alltid ha att tänka på, att sysselsätta sig med, att göra det — hur ska jag säga — i vackert med i allt det rysliga och fula. Det var du för mig, Bill. Inte hade det gjort nånting att du gick din egen våg — ja, inte ens j den dår rika flickan, som du red med i parken, hade gjort nå'nting — bara du brytt dig litet om mig, bara låtsats bry dig om mig ensmula. Om du inte gitt si där — si förfärligt kallt — som om jag aldrig funnits, som om jag varit en butelj eller ett glas, som du begagnat i baren.

BEAR

Lizzie! — Lizzie!

LIZZIE

Jaja, förlit mig! Förlit mig! Jag ville inte göra dig ledsen, men du förstir...

BEAR.

Ja — ja!

LIZZIE.

Vet du, ibland kunde det hända att jag träffade nigon, som liknade dig — pi balerna eller varietéen — och di blef jag alldeles galen och kunde inte släppa honom ur sikte. Han kunde ha sä'n kostym som du eller bara att han hälsade som du brukade — si där med handen — eller nigot annat — vara lik dig pi ögonen eller hiret. Di måste jag se och tala med honom hela kvällen — för att han liknade dig. Men sedan — när vi kommo hem — du förstår — då kunde jag inte längre, då måste han gå genast — för att han liknade dig.BEAR.

Tala inte om det, Lizzie — jag har ingenting att svara. — Jag ville bara nu så oändligt gärna kunna vara litet god mot dig — jag menar, si att du inte skulle vara rädd mer. Låt oss tro att allt är som förr — som jag nyss sa'I Nu är jag bara Bill hos Mortons och du är Lizzie vid Strand — och det är en vanlig lördagskväll — innan de andra kommit. Vi tänker inte mer nu, Lizzie I

LIZZIE.

Nej.

BEAR.

Nej, vi tänka inte mer.

Tystnad.

LIZZIE börjar tyst gråta.

BEAR

plågad.

Hvad ska jag säga? Jag menade väl nu.

LIZZIE.

Du ska ingenting säga. Det är som det är. Jag å rädd — men det har jag alltid varit. Jag har aldrig kunnat vara ensammen — hellre hvem som helst men inte ensammen! Och nuä du ju här — Ja, vi ska Ifitsas att allt ä så bra — säj! — säj! —

Börjar darra.

O, Bill, säj nå'nting! Säj nå'nting — fort!

BEAR.

Lizzie — min lilla flicka —

LIZZIE

forceradt.

Ja, ja — jag vet nog att det är trasigt —

att det är sönder, men ändå, ändå O,

om du visste hvad jag ofta är rädd! Det ä därför jag alltid vill vara glad och skratta. — Och aldrig har jag haft någon att tala med!

Som barn blef jag så rädd och det sitter

kvar-------------det var som barn, ser du, när

far Nej, men jag var så liten då. — Nej,

det skulle jag inte tala om — förlåt mej! — Säj, att du förlåter mej!

BEAR.

Lizzie — jag kan inte mer. — Nu ska du också få höra, om det är någon tröst, hur jag i långa, långa nätter grubblat på en och samma sak — hur jag — jo — hör — vänta------------------------

LIZZIE

upp.

Nej — nej 1 — Jag vill inte höra mer-------------------Håller handen för hans mun.

Vi har inte tid, Bill — hör!

Åskan mullrar.

Vi vet ju ingenting och jag bryr mej inte om nå'nting mer. Kom — kom och var hos mig, så ä jag inte rädd längre! — Du ska hålla armarna om mej — jag vill inte tänka på något mer och du ska heller inte tänka — du ska bara veta, hur gränslöst mycket Lizzie håller af dig.

Tystnad.

BEAR och LIZZIE stå i stum omfamning. Hagelskuren höres utanför.

BEAR lösgör sig.

Ah, hur länge ska det dröja!

LIZZIE

sl&r med handen framför hans ansikte.

Nej, nej! — Inte tänka så! Ovädret gaf dig åt mig — du. Och nu å vi två ändå —

säj! Nu — nu------------------------Ah — jag vill inte se de

andra — kom gå vi in i vårt lilla rum — vårt ^ gamla rum — du och jag — fort! Nu kommer dom! I

BEAR

hastigt

Ja, ja — gå! — Jag kommer.TIONDE SCENEN.

LIZZIE. BEAR. 0'NEILL. o'neill

har öppnat dörren till hälften. D& han ser Bear och Lizzie, vänder han sig om i självfva dörröppningen och

stänger vägen.

Så, mina vänner — ställ nu upp er, så tåga vi ut i ordning — som gladiatorerna, när de gingo in på arenan,

hälsande Cesar...

LIZZIE upp till Bear.

Säg att du håller af mig — Säg att du håller af mig — lite — bara lite--------------------

BEAR.

Nej, mycket! — Jag håller mycket af dig!

LIZZIE

bedjande.

Kom nu — kom!

Försvinner i lilla rummet.

BEAR nickar till svar.tu

ELFTE SCENEN.

BEAR. O'NEILL. STRATTON. CHARLIE. FRAZER

NORDLING. HIGGINS.

BEAR

slater dörren efter Lizzie. Konstladt muntert:

Sä — hvad nu då ? — gladiatorer — Cesar — det låter tappert —

o'neill.

Ja visst. Hvarför skulle det inte låta tappert...

O'Neill glider baklänges in, anförande med b&da händerna, som en kapellmästare. Han gnolar en cakewalk

»Håll himlens» etc.

Därpä arm i arm Frazer och Nordling, Higgins och Stratton, sist Charlie. Alla äro något drackna men ej öfverdrifvet. De slnddra med på melodien.

o'neill

går rnndt pelaren.

Har ä vägen, den enda vägen, som för från lögnen och lifvet till sanningen och döden. Hej! Medvandrare — samma väg — takt tu — samma väg!

BEAR

fram.

Nog nu.o'neill

stannar.

Ja, kanske det,

FRAZER till Nordling.

Hvad var det för en uppfinning du talade om? — Hår ä herr Bear — han hjälper dig.

NORDLING ser sig omkring.

Uppfinning? — Jaså — &, inte ä de' någonting I

BEAR

vänligt.

Säg inte det — hvad var det?

o’neill

normalt

Ja, uppfinningen, ja! — Hur var det med den?

FRAZER.

Såg ut bara! O’Neill här ä jurist — en af de bästa vi ha. Han kan göra mycket.

NORDLING.

Ja men — inte — inte öfverlefver vi vål det här...

FRAZER

ifrigt

N&åål — Det vet man ja inte. — Inte sant, Bear? — Såj, O’Neill?

9. — Syndafloden.BEAR. O'NEILL.

Nej, naturligtvis — Nej, det vet man Vi hoppas ju det båsta! ju inte.

FRAZER.

Nej visst — hmt

NORDLING.

Ja—ja. — Tänk ändå därhemma i Sverige

— om de visste----------------

STRATTON

lystrar.

Ja, därhemma, jal —

o’neill.

Vi kom ju hit ut för att få musik och en liten drink — hva’? Nå, Charlie — kvickt bakom baren 1

CHARLIE.

Jahal

Springer bakom disken. o’neill.

Ordra — fort — tåget går om fem minuter!

Till Bear.

— Hur ä det med flickan då — stackars liten ...

BEAR drar andan tungt.

Ja, O’Neill, det var helt annat än jag trodde

— till sist var det hon som tröstade mig så godt hon kunde. — Ack hvad allt är både enkelt och svårt!o’neill.

Ibland, ja! Hvar ä hon?

BEAR

hufvndrörelse mot dörren.

O’NEILL.

Här gäller att hålla ångan uppe — inte för

ett ögonblick slappna till.

Sl&r i händerna.

— Du, skådespelare — Higgins — hur var det med niggrernas sabbatsmarsch — hva?

HIGGINS.

Joho — hvar ä banjon?

STRATTON.

Banjon? — Jo, den hänger där.

CHARLIE tar ner banjon.

Här!

NORDLING

plötsligt.

Uppfinningen...

BEAR.

Ja, den ja! — Nå —---------------

FRAZER.

Ja visst, ja! — Usch hvad jag böijar bli trött!

Han sätter sig till höger, likaså Stratton. Higgins tar banjon och sätter sig på pelarsoffan.ONEILL stödd mot telefonen.

Nå, hur gir det?

NORDLING.

Jo, hur — jag har funderat sft mycket på att kunna uppfinna en kikare...

HIGGINS.

En teaterkikare?

NORDLING.

Nej, en kikare, som man kunde se stjärnorna med.

BEAR.

Hvad?

FRAZER.

Se stjärnorna med I — Men det finns ju redan...

o’neill.

Ett teleskop?

NORDLING.

Nej — inte på det viset. Se — jag hade funderat pft — hm — så här

gestikulerar.

— Om man nu tar världens största stjärn-kikare och ser på månen — eller — eller Mars, som ju lår finnas människor på, så kommer man den bara ett visst afstånd nära. Om man nu tänker sig att hvad man då ser kunde re-flekteras i en spegel — en sorts spegel på något sätt — och man se’n tog en lika stor kikare och såg på den bilden, så kom ju den dubbelt så nära — inte sant? Och så upptogs den bilden i en annan spegel — genom vinklar och så'nt förstås — och på den sattes en lika stor kikare — och så hade man till sist hela planeten alldeles inpå sig — precis som om man var där — —

triumferande.

Och då såg man ju alltsammans — människor och landskap och hur dom hade och hvad dom gjorde hahaha!

Bkrattar.

— Förstår ni hur jag menar? — Man hade världens största teleskop — och en spegel.-------------

o’neill.

Det är faktiskt någonting i det där — om det nu bara inte vore så att ljusstyrkan aftar i samma mån som föremålet förstoras---------------------

BEAR.

Det är ju omöjligt — annars vore det redan uppfunnet.

frazer.

Jag begriper verkligen inte.

CHARLIE.

Finns det människor på Mars?STRATTON.

Hvad d det ni talar om egentligen?

HIGGINS.

Ja, men det d ju storartadt — genialtl — Jag har spelat i »Resan till månen» af Julius Verner och det var en dekoration där med en tub — precis som en kikare — fast det var en kanonkula. —

NORDLING i låg ton.

Men det går inte.

o’neill.

Har ni verkligen försökt?

NORDLING.

Ja, det vill säga jag har tittat genom ett förstoringsglas i en spegel.

BEAR

leende.

Nå?

NORDLING

allvarligt.

Då ser man ingenting. — Det blir otydligt, suddigt — som i en dimma. Och då ä de' naturligtvis så också om man tittar på stjärnorna och vill ta dom i en spegel: det skulle

bli otydligt — bara dimma.

Kort tystnad.o’neill.

Ja — kanske det I Vi tar nog inte fast på stjärnorna. Riktigt. Vi får väl tro, att vi är på väg till dem

slår om.

— Men i alla fall — det är inte så dumt ändå. Och gudarna ska veta att vildare projekt än det där har jag humbugat med inför patentbyrån. — Nå, banjon då.--------------

BEAR

g&r oförmärkt in till Lizzie.

HIGGINS

stämmer.

O’NEILL.

Gör en nigger-cocktail, Charlie I

STRATTON reser sig.

Nej — vänta — inte blanda meral Gå ner efter champanj Charlie — och se’n ska vi åta

— vi har fullt med mat nere i källaren — och se’n ska vi ha en bål — och se’n — se'n ska vi hålla ihop riktigt och O’Neill ska hålla tal och se’n — se’n — ja, hva’ ä de’ se’n?

O’NEILL.

Se’n bädda vi syskonsäng och somna från alltsammans.FRAZER

ifrigt

Nej — inte sofval

CHARLIE har gått fram till källarlnckan

Hur många buteljer?

STRATTON

reser sig.

Sft många du kan båra — jag går med, för resten.

O’NEILL

hastigt.

Nej, vånta lite — du också Charlie — kora hit! — fort! Jag vill tala till er — hm, jag vill — sedan går du ner — men nu ska vi alla enas i det häri

FRAZER.

Hvar ä Bear?

HIGGINS.

Ja — och den dår lilla teatertösen?

o’neill.

Dom kommer strax. Låt dem vara — de ha nog saker att tala om.

FRAZER.

Jaså — jovisst, jal — Nej låt oss inte störa doml Nå, O’Neill, hvad var det nu di?la:

o’neill.

samlar alla omkring sig.

Jo — det var bara det att jag ville meddela er en gammal reflektion, som jag ofta gjort men som nu alldeles särskildt tränger sig på mig. — Sitt ner allesammans — du också — och ni där —

FRAZER, STRATTON, CHARLIE, HIGGINS OCh

NORDLING

komma att sitta s& att Higgins med banjon sitter vid pelaren. Frazer bredvid honom, Stratton, Nordling och Charlie vid högerbordet, O'Neill st&r till vänster.

FRAZER.

Nu å vi i rätten!

STRATTON.

Ja, i domstolen.

o'neill

i talarton.

Ja, mina herrar, sannerligen äro ni inte inför rätta. Det slår mig då —

I posityr.

att jag icke kan klart afgöra, hvem som är domare, anklagad, advokat för och mot, åklagare eller jury. Men så har jag nästan alltid tyckt. Jag vet icke hvad skranket skiljer — på hvilken sida domarne och de, som skola dömas, stå.

Är det inte bara en enda lång väg medbackar och stup och emellanåt jämna sträckor ? Gå vi icke alla på den vågen? Vandra vi icke tillsammans, myllra om hvarandra, somliga lite fortare, andra långsammare? — För den inte till samma mål? — Och gifs det verkligen någon skillnad på vandrare? — Nejl

Men om så år — hvarför söka vi inte att hand i hand färdas tillsammans. Att lite efterse, stödja och hjälpa och lyfta och visa vägen. Når vi nu säkert veta, hvad slutet blir utan åtskillnad, utan undantag för någon — hvarför då dessa skrank och bås och alla de olika etiketterna? Vi som denna kväll sopats tillsammans i ett litet värdshushörn vid vägen, under det att eld och vatten belägra oss — vi förstå nu plötsligt, hur nödvändigt det var att finna händer och hjärtan, men de som måste fortsätta vandringen ännu en stund gå utan tvifvel lika främmande och fientliga som förut, lika egoistiskt isolerade. Därför säger jag------------

FRAZER

upp.

Nej, O'Neill, säg ingenting mer — men här — här har du min hand

Räcker O'Neill ena banden.— och ni Higgins, här ä den andra — vi ä, som han säger, medvandrare.

Räcker andra handen &t Higgins.

Och alla borde vi för länge sedan ha bildat en kedja — ja, alla stackars vandrare borde för länge sedan ha insett, att det bästa i lifvet är att resa hand i hand — inte sant?

STRATTON tar Charlie och Nordling i hvardera handen.

Jo visst 1 Jo visstl Det är så sant så!

HIGGINS.

Hit med näfven Nordling, så bli vi en kedja

— så där!

Nordling, som sitter närmast vid högerbordet till Higgins, ger honom sin hand och för ett kort ögonblick äro allas händer förenade.

o'neill.

Det är bra — bra! — Skada bara att------------------

Kort tystnad.

FRAZER.

Ja, skada bara att — som sagdt — men — hvem vet?

o'neill lösgör sig.

Nej, hvem vet.

Sl&r om.

Nå, det var sant — Higgins! Nu ta vi niggrernas söndagsmarsch — så —

Gnolar.Hill — tam — tarrara — rara tam.

Alla resa sig.

STRATTON.

Ja visst — ta — ta —

Gnolar.

HIGGINS ▼id barhörnet sl&r an banjon.

Jag kommer bara ihåg refrängen.

O'NEILL.

Lika godtl — Kila pål

HIGGINS

sjunger till ackompanjemang af banjon.

Håll himlens gyllne portar öppna — Vidöppna I Vidöppna I Följ med för målets skull 1 Låt harpor och basuner klinga —

Kling klinga! — Kling klinga!

Vi gå på gator utaf gull.

o'neill

sl&r i händerna.

Bra vol Bravo! — Ni ska sjunga med allesammans! — Om igen — alla sjunga — nå.

Håll himlens —

Spela, Higgins!

HIGGINS

spelar.o'neill

anför med b&da händerna.

Alla sjunga:

Håll himlens gyllne portar öppna —

Vidöppna I — Vidöppna!

Följ med för målets skull!

Låt harpor och basuner klinga —

Kling klinga! — Kling klinga!

Vi gå på gator utaf gull.

O'NEILL, STRATTON, FRAZER om hvarandra.

Bravo! — Bravo! — Bravo!

O NEILL.

Om igen! — Och då gå vi alla i cakewalk baren rundtl

STRATTON

skriker.

Ja, och vi ska ha champanjl — Gå ner efter champanj, Charlie!

FRAZER.

Ja! — Och Bear ska vara med — och flickan också — alla ska vara tillsammans — vi ska hålla ihop — vi ä en kedja —

o'neill

söker hejda dem.

Vänta lite* — vänta lite'!STRATTON.

Nej — nej! — Ner me' dej, CharlieI

o'neill

sl&r i bordet.

En minut — hör p& — vi ska alla gå cakewalk först — Charlie med-------------

FRAZER

osammanhängande.

Ja, alla — Bear också — och Kitty — jag menar henne, Lizzie — vi ä en kedja — hålla ihop — måste gå hand i hand —

Springer till mindre rummets dörr och baltar.

Hör ni, därinne — kom ut — kedja —

vara tillsammans — alla —

öppnar dörren.

Bear, kära vän I —Kamrat — med vandrare—

TRETTONDE SCENEN.

DE FÖRRA. BEAR och LIZZIE.

LIZZIE h&ller Bears ena hand.

Hva' ä det? — Å vi räddade?

FRAZER Bom förut.

Alla tillsammans — en kedja 1

Omfamnar Bear.BEAR

lugnande.

Ja visst 1 — Ja visst!

o’neill öfver till dem.

Se så, Frazer — kom nu — —

Ropar.

Spela, Higgins I

FRAZER omfamnar O’Neill.

En kedja — du, broder — vandrare — en kedjal...

o’neill.

Ja — ja!

Skjuter Frazer fram till de andra.

Afsides till Bear.

Jag fruktar Frazer blir rubbad.

HIGGINS slår an banjon.

Håll...

o’neill

fäktar med armarna och anför i en slags cakewalk.

Alla — utom Bear och Lizzie — börja sjunga och gå med O’Neill i spetsen en cakewalk rundt pelaren:

Håll himlens gyllne portar öppna — Vidöppna! — Vidöppna! —

Följ med för målets skull!

Låt harpor och basuner klinga —

Kling klinga! — Kling klinga!

Vi gå på gator utaf gull.BEAR.

Sått dig Lizzie — hftrl Det ftr bra att de hålla modet uppe.

LIZZIE ser på honom.

Jag ft inte rftdd — nu!

De sätta sig och vänta. o’neill

springer upp i pelarsoffan.

Nåkk en malt som hollåndarn säjer —

STRATTON.

Champanj först 1 — Champanj — Charlie — fortl

CHARLIE.

Jahal

Går till luckan. o’neill

hastigt ner ur soffan öfver till Charlie. Lågt

Tyst med vattnet — begriper du!

CHARLIE i samma ton.

Ja, var lugn!

Går ner. o’neill

tillbaka i soffan.

Så där ja! — Higgins, ta upp utgångspsalmen !HIGGINS

hoppar upp och sätter sig p& diskhörnet.

Nå — gärna I

Börjar.

Håll himlens — —

o’neill

viftar och anför fr&n soffan.

Såå! — Hjälp till alla — du med, Bear!

BEAR

motvilligt.

Jaa!

LIZZIE reser Big.

Joo! — Vi göra honom där — Frazer — glad —

Alla sjunga och ta några cakewalksteg. Resumé: Charlie ar nere i källaren med luckan öppen. Higgins sitter spelande pä disken. O’Neill anför i soffan. — Stratton, Frazer, Nordling, Bear och sist Lizzie i rad ta stegen.

ALLA till stark banjomusik.

Håll himlens gyllne portar öppna — Vidöppna! — Vidöppna! Följ med för målets skull!

Låt harpor och ba----------------

Di

slocknar på en gång allt elektriskt ljus och scenen ligger i

fullkomligt mörker.

10. — Syndafloden.Samtidigt

afbrytes sängen tvärt och banjomusiken slutar med en skräll

öfver strängarna.

Omedelbart därpå.

LIZZIE skriker gällt till.

Och genast därpå.

CHARLIE skriker förfärad nere i källaren.

Ah! — Ahl — Uh! — Hjälp! Det ä ett lik härnere — tänd ljus!

Allas röster om hvarandra i förvirring.

— Hvad är det? — Hvad — ljus — tänd — hjälp!!

Slutligen.

O'NEILL ryter befallande.

Tyst! — Lugn! — Stå still! Här har jag tändstickor.

Tänder en tändsticka.

— Stratton — du har väl stearinljus, för satan!

— Fort hit med dem!

STRATTON skyndar bakom disken.

Ja visst! — Här på hyllan här — se hår —

räcker O’Neill ljus.o’neill

tänder flere ljus och räcker till Nordling och Frazer.

Så däri — Låt oss nu se-------------------

hoppar ner och gftr fram till källarlnckan.

— Hur ä det, Charlie?

CHARLIE

kommer upp blek och vät och ntan buteljer.

Det var förfärligt — jag hann knappt ner, så slockna ljuset och det var kolmörkt — och då — just då, när jag trefva’ efter ett stöd — så stötte min hand emot — ett lik — i vattnet

— alldeles kallt och klibbigt — jag kände ansiktet och halsen — hul — Lys, får ni sel

O’NEILL slår igen luckan.

Nejl — Lugna er nu en smula!

LIZZIE

som stått tätt tryckt till Bear snyftar:

O, så förfärligt! — Hvarför skulle ni också sjunga den sången — Om himlen — det är inte rätt.--------------

BEAR

hastigt.

Så — sål — Men ett lik? — Hur kan det ha kommit in i källaren?

CHARLIE.

Ja, jag har nu hela tiden trott att någonlucka står öppen — något hål åt gatan — nu — nu är vattnet upp öfver sjunde eller åttonde hyllorna — tror jag.

STRATTON.

Herre Gud I Det flyter omkring döda, drunknade på gatorna!

O’NEILL.

Se så! — Vi vet ingenting. — —

NORDLING.

Det ä förfärligt i alla fall — tänk —tänk!

o’neill.

Lugn, människor — lugn!

FRAZER med darrande stämma.

Å — äää — det slutet?

HIGGINS har hoppat ned.

Ser så ut hvarför slockna’ ljuset?

o’neill.

Det går, som det måste gå. — Först nådde vattnet telefonen, som ligger lägst, och sen telegrafen, som ligger ett kvarter högre, och nu elektricitetsverket, som ligger vid tredje gatan. — Stämmer — precis som jag trodde. — Men-----------------STRATTON

som stått vänd mot fonden, ropar plötsligt till och pekar.

Tittal — Vattnet! — Vattnet kommer in under järndörrarna!

ALLA trängas framåt.

Ja — ja — vattnet. —

BEAR.

Vore det inte så godt att öppna dörrarna och göra ett hastigt slut på ovissheten?

LIZZIE

vildt.

Nej — nej! — Hur kan du säga så? — Nej

— inte nu — inte nu.----------------

Slår armarna om Bear.

— Nej — du, du! Inte ännu, inte ännu —I

Å, säj!

BEAR

ömt.

Nej, liten, nej!

FRAZER ängsligt jämrande.

Nej — det ä rätt — inte ännu — vi ä en kedja — säj!?

O’NEILL.

Ja, låt se det då!

Befallande.

— Sesål Stratton och Charlie! Fram med allaskurtrasor och handdukar och säckar och hvad ni annars hart — Om inte det räcker, få vi ta våra kläder. — Läckorna måste tätas! — Kedja, var det!

ALLA om hvarandra.

Ja — det är rätt! — Täta springorna!

FRAZER

gripande Bear i ena handen och O'Neill i den andra.

Kedja — vandrare! Vi ä vänner — bröder — alla tillsammans på vägen — hur var det då, O’Neill? — Vägen---------------

o’neill

lugnande.

Jo — visst så — visst så!

Han har mekaniskt gifvit sin andra hand &t Stratton, Bom får fatt i Oharlie. Higgins och Nordling följa exemplet och till vänster har Bear slagit armen om Lizzie. För ett ögonblick bilda alla Anyo kedja.

Ridd.TREDJE AKTENTredje akten.

(Baren i stearinljusbelysning, dunkel, tröstlös. Ljusen nästan nedbrunna. HIGGINS har lagt sig i rundel på soffan, STRATTON sofver bakom baren, O’NEILL på två stolar, LIZZIE och BEAR äro i smårummen, CHARLIE byter om ljus, FRAZER vankar fram och tillbaka. NORDLING i stora bakrummet. Ljusen stå i tomma champanjbuteljer.)

FÖRSTA SCENEN.

CHARLIE tänder ett nytt ljus.

Nu ha vi bara två ljus kvar.

FRAZER

stannar.

Nå, så tänd då, för fan, inte allal Det är nog om ett brinner, när allihop sofver — hur kan dom sofva?!

CHARLIE.

Det är skönt... Usch hvad jag ska sofva i natt — om förstås...FRAZER

ifrigt.

Sch — schl

CHARLIE.

Det blir nog bra, mister Frazer. — Nu ska jag titta på trasorna!

G&r till dörrarna, där en hög af gamla handdukar, trasor och diverse klädespersedlar stoppats. De äro genomvåta och vatten har trftngt fram på golfvet under dem.)

FRAZER.

Nåå — rinner det mer?

CHARLIE

undersöker.

Nej — det kan jag inte säga. — Det är likadant.

FRAZER promenerar på nytt.

Ja, ja — om vi komma undan — då — då ska jag----------

CHARLIE sysslar vid dörrarna.

Dom käns till och med lite torra här i ytterkanten, tror jag. — —

FRAZER

stannar.

Hva'7 — Inte!

CHARLIE.

Ja, i alla fall inte våtare.FRAZER.

Hå! — Om så väl vore! — Ja, Charlie — då — då ska jag------------

CHARLIE.

Hvad, mister Frazer?

FRAZER.

Ja — jag vet inte hvad — men bara vi hålla ihop som kamrater-------------

CHARLIE.

Det gör vi ju.

FRAZER.

Ja visst — ja visst — och jag ska också göra mitt — då — sedan — förstår du — något riktigt — ja —

CHARLIE.

När syndafloden ä öfver, som mister O'Neill säjer.

O'NEILL

störtar plötsligt upp med ett yildt skrik.

Hä — eh — hva' ä det!!

FRAZER

förskräckt.

Kors i herrans namn — du skrämmer slag på mig — mina nerver å slut — hva' ä de'?o'neill

yrvaken.

Hahal — Jo, jag kommer — vi komma, min klient och jag----------

Ser Charlie och Frazer.

— jaså, du — ni — ja visst — hahaha f!

Skrattar.

CHARLIE.

Mister O'Neill drömde nigot?

FRAZER.

Drömde du — hva', säjl

o'neill.

Ja, visst drömde jagi Jag tyckte att man ropade mig — ropade upp mitt mål, förstår ' du. Det händer mig ofta, nästan jämt, kan jag säga. — Drömmer inte du, Frazer, om börsen och hvetenoteringen och sån't där? Kursfall

i

och konkurser och så vidare — hva' — nå?

CHARLIE.

Jag drömmer aldrig.

FRAZER.

Visst drömmer jag — hml — Men inte nu det är inte så väl...

o’neill.

Det ä inte heller meningen. — Hva’ ä klockan?FRAZER.

Hon d åtta.

o’neill.

Åtta I Men då har ju natten gått... Husch hvad jag känner mig morgonruskig! Vi söp åtskilligt i går — inte sant? Nu skulle en cocktail--------

FRAZER.

Men människa då! — Kommer du rakt inte ihåg hur vi ha det ställt?

o’neill.

Floden?

FRAZER.

Floden ja! — Eller tror du verkligen att faran ä öfver?

o’neill

slår om.

Nej, Frazer. Men------------

FRAZER

ängsligt.

Men? — Hva* ä det nu då?

o’neill.

Tänk om jag skulle tycka att det vore värre, om faran verkligen vore öfver. —

FRAZER.

Hvad å det för prat? Du vill nog lefva.-----------o’neill.

Ja, ser du, det kommer an på, hvilket man tycker ä lättast

Slår om igen.

— men strunt! Hvar ha vi resten af besättningen?

CHARLIE

pekar.

Mister Bear och Lizzie ä därinne och Stratton ligger på lilla soffan bakom disken. Skådespelaren ligger på soffan där och Nordling ä visst därinne.----------

FRAZER.

Ja — och ljusen ä slut.

o’neill.

Och se’n kommer mörkret.

FRAZER.

Böija inte nu igen!

o’neill.

Besättningen är fulltalig. De sofva den rättfärdiges sömn. Nu ska du få se, Frazer, att vi snart törna på Ararrat.

FRAZER

nervöst.

Hvad menar du? — Törna på?o’neill.

Ja visst 1 — Ararrat — eller var det kanske Tabor?

FRAZER.

Jag begriper inte alls hvad du säger.

o'neill.

Kära medresande — om det här varit syndafloden, sä ä Strattons bar arken, förstår du----------

FRAZER.

Så ä väl vi djuren, vi då — ja, det kan då verkligen vara någon liknelse i.

o’neill.

Bravo, Frazer! Ja, visst ä vi djuren. Och så sända vi ut en liten dufva — Lizzie till exempel.

CHARLIE.

Hon är verkligen en liten dufva.

HIGGINS

vaknar, sätter sig upp och ruskar p& sig.

Husch, hvad jag fryseri

FRAZER

Hur har ni kunnat sofva så där i rundel?

HIGGINS.

Å, jag är van att sofva hvar det faller sig — på båtar och i järnvägsvagnar — för att inte tala om lador och under broar. En gånghfingde jag under en godsvagn i full fart och somnade.

O’NEILL.

Ja, ser du det, du Frazer, — det är lifvet för konsten. Men nu ska vi ba upp Stratton

— hej där!

G&r fram och slår i disken.

STRATTON

upp.

Usch — bva’ ä det?— Något galet? — Hva*

— bva’ ä klockan?

o’neill.

Alle man pft däck! Nu resa vi vidare. — Din krog, Stratton, har varit en väntsal — nu är den arken.

STRATTON.

Hva’?

o'neill.

Laga till nftgot! — Har du kaffe?

STRATTON.

Ä vi räddade?

ANDRA SCENEN.

DE FÖRRA. NORDLING.

NORDLING kommer inspringande.

Sftj — säj I — jag tyckte nyss att jag hördeett bailer — det lät som en vagn. Det

där rummet ä ett hörnrum — det vetter be-stämdt ät bamntorget — hva’? — Låt mig se

— öster — väster. —

o’neill.

Söder och norr! — Ja, min gosse, det är världens fyra hörn. — Hörde du något buller, så var det floden, som vräkte omkull en vägg

— var du lugn för det!

Tystnad.

Alla samla sig vid baren. Higgins huttrar och fryser.

FRAZER

darrande.

Om — om Charlie skulle se efter, hur det ä nere i källaren — jag menar, om vattnet-----------------

CHARLIE

buttert.

Nej, jag lyfter inte på den dår luckan igen

— så här i mörkret. För resten har ju inget vatten trängt upp ur källar’n.-------------

NORDLING.

Det ä märkvärdigt. Hur kan det komma sig?

o’neill.

Å du rädd för lik som titta, Charlie? — Underligt med vattnet, för resten!

U. — Syndafloden.NORDLING.

Hsch! — Tyst! — Nu hör jag buller igen.-----------

TREDJE SCENEN.

DE FÖRRA. BEAR.

BEAR

kommer in på tåspetsarna och stttnger varsamt dörren efter sig.

Tala tyst, ä ni snällal Flickan sofver och det ä det bästa för henne.

STRATTON.

Vi tycka, vi höra något buller — hva’ kan det vara?

BEAR ser på sin klocka.

Hvad är klockan? — Sannerligen har jag inte glömt att dra upp denl — Det har aldrig händt mig förr, tror jag.

FRAZER.

Hon går på nio.

NORDLING som lyssnat vid dörren.

Om ni ville gå med dit in nu, skulle ni få höra.

FRAZER. STRATTON.

Ja — låt oss detl Ja, det gör vi—kom!O'NEILL sätter sig lugnt.

Ja, gå ni I N u är jag trött.

BEAR sätter sig.

Och jagl

STRATTON ut från disken.

Ta ett ljus med, Charlie I

FRAZER.

Ta två — jag tar ett. Kom 1

De gå in i stora rummet. Charlie och Frazer bära hyar

sitt ljus.

BEAR efter dem, bedjande.

Men tala tyst, ä ni snälla! FJÄRDE SCENEN.

BEAR. O’NEILL.

Scenen är nu endast upplyst af ett längre ljus och ett, som är nära att slockna. Det flämtar i buteljhalsen.

Tystnad.

O’NEILL i deltagande ton.

Har ä det med flickan, du?

BEAR

vekt.

Hon sofver, O’Neill. En underlig sömn.O’NEILL.

Underlig? — Nåja, sömnen år ja alltid n&got underligt------------

BEAR.

Ja, den år visst det. — Men det hår år något sårskildt underligt, för att inte säga hemskt — ja, jag menar inte det heller — det är — det är något så ömkansvårdt, jag får sådant medlidande, att jag ville gråta — det är så underligt---------

O’NEILL.

Hm!

BEAR.

Hon spritter plötsligt till med ett ryck genom hela kroppen, som om någon slog henne — och så sofver hon lugnt igen och då ser bon ut som ett barn. Men ibland rynkar hon ögonbrynen och ansiktet blir gammalt och elakt och hon mumlar något. — En gång gråt hon. Det är förfärligt, tycker jag — att gråta äfven i sömnen. Men så låg hon lugn och stilla, nästan leende igen som ett barn. Di släckte jag ljuset för att slippa se henne pinas liksom slagen igen----------O'NEILL.

Hon har visst blifvit mycket slagen. Ofta. Hårda törnar!

BEAR.

Hennes ansikte påminde mig i sömnen om en gipsmask, jag sett, som man sagt mig var tagen af en ung drunknad flicka. En okänd. Hon låg så där, som om hon sof — med ett leende öfver dragen. Men hon var död — drunknad.

O'NEILL.

Nå! Lizzie är ju också en drunknad, fast kanske inte ännu riktigt död. Och vi----------------

BEAR.

Förfärligt det hela. Nu tänker jag igen på annat.

O'NEILL.

Jaa — visst. Just det. Vi, tänkte jag säga, vi ä måhända inte drunknade — men döda

FEMTE SCENEN.

BEAR. O'NEILL. LIZZIE in.

LIZZIE

sömndrncken.

Du —

hejdar sig och st&r orörlig.BEAR. O'NEILL ha icke märkt benne utan fortsätta samtalet

BEAR. |

Ja, visst ä man död. På ett sått.

O'NEILL

menande. j

Ja, inte skulle du till exempel — nål i

Afbryter.

!

BEAR.

Hvad?

O'NEILL

!

som förut.

Medlidande är en sak. Men skulle du —

i

om vi nu mot allt antagande räddades — också

ta dig an henne?

BEAR.

Lizzie? — Ta mig an? — Jo, naturligtvis — —

LIZZIE

häftig gest under tystnad. Ljuset i ena buteljen flämtar till.

O'NEILL.

Såål? — Verkligen 1 Jag menar, förstås, ta dig an henne riktigt?

BEAR afvärjande gest.

Nej! — År du galen!

Det nedbrunna ljuset slocknar. |LIZZIE halfkväfdt rop.

BEAR O'NEILL vända sig.

Hvad? — Hvem?

LIZZIE fram. Otydligt.

Eh — titta — jag såg — ljuset slocknade — nu blir det alldeles mörkt.

BEAR mot henne.

Nej, liten, vi har visst fler — siså, du är vaken nu!

LIZZIE viker andan.

Ja, jag vaknade. — Det var mörkt därinne och så tyst — jag lyssnade. Så sträckte jag ut min hand. Men — du var inte där.

BEAR.

Nej.

LIZZIE.

Jag tror visst att det är öfver nu. Att det är slut.

BEAR.

Gifve att så väl vore! Men vi vet ingenting än — här är ju alltjämt som i en graf. --Vill dii ha något?LIZZIE skakar p& hufvudet.

Nej! j

Ett ögonblicks tystnad.

LIZZIE |

eftersinnande.

Ja, jag sträckte ut min hand i mörkret. | Men ingen tog fatt i den.

!

BEAR

undrande.

Men jag var ju inte där — kära barn!

LIZZIE '

trött.

Nej, du var inte.

O’NEILL.

Hand i handi — Vi behöfva hvarandras händer i mörkret.

Han har knappt talat ut, då elektriska ljuset tändes i hvarje lampa, så att hela baren strålar i starkaste belysning.

BEAR

högt.

Hvad är detta I År det möjligt 1 — Åro vi räddadel?

LIZZIE

l&gt.

Ohl — Hvarförl

o’neill

för sig själf.

Nu går kedjan sönderISJÄTTE SCENEN.

DE FÖRRA. — DE ÖFRIGA störta om hvarandra från det större enskilda rummet in i baren.

FRAZER

vild.

Hvad ä det — hva? — Säj fort! Nå? — Svara då!

BEAR retad ton.

Hvad det är? — Det syns väll

STRATTON.

Herre gud — elektriska ljuset ä i ordning igen. — Men då ä ju öfversvämningen öfver — inte sant? — Kanske telefon också är — —

springer bort och ringer en lång signal, men inga klockor

höras.

ALLA,

utom Lizzie, omkring honom:

Vänta — tyst — ring inte så hårdt — en gång till o. s. v.

BEAR i befallande ton.

Ring inte så häftigt, Stratton!

STRATTON ringer långsammare, men utan resultat.

Nej — går inte.o’neill

lugnt.

Vattnet sjunker. Elektricitetsverket ligger högst, därför äro de först i ordning. Lugna er litet 1

FHAZER

ifrigt.

Ja visst, ja! Det ä ju klart. Se’n kommer telegrafen och telefon----------------

o’neill

kallt.

Så framt det inte är falskt alarm. Ljuset kan visst tändas för några ögonblick, innan det för alltid slocknar — eller hur, herr Nord-ling? — Precis som innan man dör. — Det tror nu jag.

NORDLING

förvirrad.

Eh — eh — eh — jag — jag har inte studerat elektricitet. Men det är nog mycke’ möjligt.

FRAZER modfälld. Till 0’NeilL

Hvarför nu säga så’nt där äfven om du

tror det? — Det är elakt.

STRATTON aer mot takljusen.

Tänk om det slocknar igen)HIGGINS gär öfver till Lizzie.

Hur har fröken sofvit i natt, då?

LIZZIE sätter sig i soffan.

Å, jag vet inte!

HIGGINS.

Det ä upp och ner — inte sant? — Hur länge var ni i kören?

LIZZIE.

Ack — jag orkar inte svara er, kära ni.

HIGGINS

g&r.

Nänej! — Det blef väl inte så mycket sömn — hähä!

BEAR

börjar promenera fram och tillbaka.

CHARLIE ser pä trasorna vid dörren.

Inte en smul vatten mer — om man tordes glänta på dörrarna?

ALLA om hvarandra.

Ja — nej — jovisst — nej — det ä inte värdt nu o. s. v.

O'NEILL

högt.

Nej! Vänta ännu! Nu, då vi klarat oss sfi långt, ta vi inga risker.FRAZER,

Nej, det ä riktigt — inga risker I

O’NEILL.

Låt oss dricka något, Stratton, för att hälsa ljuset välkommet igen. — Så — upp bakom

baren, Charlie 1 Hjälp till! Kom allesammanI

G&r opp till disken.

STRATTON.

Ja, så godt är det.

G&r bakom disken.

CHARLIE.

Också bakom disken.

All right!

o’neill

knackar i disken med ett glas.

Sål — Hör hit alle man — Bearl

BEAR

dröjer.

Tack — jag vill inte ha något.

Fortsätter att promenera.

FRAZER upp till disken.

Nå, kom nul

HIGGINS. NORDLING.

Skönt I Tackar I

Upp till disken.

STRATTON.

Hvad ska det vara?O’NEILL. FRAZER. HIGGINS. NORDLING gifva olika order, som Stratton och Charlie upprepa i detde

tillaga och servera.

Ginfizz. — En liten visky. — En konjak. •— Cocktail I

LIZZIE betraktar Bear.

BEAR

g&r fram till telegrafapparaten och lyfter remsan. Återtar sin

promenad.

LIZZIE l> då han går förbi.

Bill!

BEAR hör inte.

LIZZIE följer honom med ögonen.

BEAR för sig själf.

248,000 säckar i Buffalo. 130,000 i Minneapolis. 378,000 plus två millioner i elevatorerna. — Hur mycket finns on the road och hur mycket seaboard...

LIZZIE då han på nytt passerar.

Billy!

BEAR hör inte.

Sex millioner! — Sex millioner...LIZZIE reser sig.

BEAR promenerar. '

Alltså sex — sex millioner.

LIZZIE dA han gftr förbi.

Sju millioner---------------

BEAR

stannar plötsligt och ser upp.

Hva'? — Nej, sexl

LIZZIE.

Ja!

Går in i lilla rammet.

BEAR

förv&nad.

Hm!

Återtar sin vandring.

— 378,000 plus två millioner och tre och en half------------------

SJUNDE SCENEN.

DE FÖRRA, utom Lizzie.

O'NEILL

högt.

Skål! — Dagen gryr och det år tid att bryta upp och skiljas — hvar och en till sitt!FRAZER.

Om så väl vorel — Ja, skål, dål

HIGGINS tömmergin visky i ett drag.

Så mycket har jag aldrig i mitt lif varit bjuden af en källarmästare.

STRATTON.

Nja — hm — bjuden? Det vet jag just inte — hml

Argt till Charlie.

— Gör nå'n nytta där, Charlie! Om inte annat

kan du för ro skull räkna ihop hvad allt det

här belöper sig till se'n i går morse.

CHARLIE

snäsigt.

Jag har inte reda på hvad som ä förtärdt.

STRATTON.

Det ska du veta. Men jag ska hjälpa dej och friska upp minnet, om det behöfs. Seså! Skrif nul

De skrifva och räkna.

CHARLIE till Higgins och Nordling.

Ni kunde för resten samla ihop grejorna därinne och bära alltsammans hit bakom disken, så fick vi räkna buteljerna. Nå'n nytta ska ni väl göra!HIGGINS.

Tack! — Kom Nordling!

De gft in i stora rummet.

ÅTTONDE SCENEN.

O'NEILL. BEAR. FRAZER STRATTON och CHARLIE.

O'NEILL

ropar.

Hej Bear! Hvad grubblar du pä!

BEAR

afvisande.

Får jag vara i fred så länge!

FRAZER elakt menande.

Han håller redan på att räkna ut hvad

öfversvåmningen kan inbringa honom genoni

skadad hveteskörd.

o'neill

Ungefär som du en gång, när det var hungersnöd.

STRATTON ser upp.

Nå, det bär var, minsann, inga småsmulor, det! — Fjorton buteljer cbampanj, extra dry, förutom allt annat.O'WEILL.

Men sä var det ju öfversvämning också, käre Stratton. Det är det inte alla dagar.

STRATTON

argt.

Nej — åtminstone inte i kassan.

FRAZER.

Bjudning å väl bjudning — eller hur? — Bjuder du med armbågen, Stratton?

o'neill.

På din egen begrafningsdag!

STRATTON.

Jag vill inte höra så'nt dår prat i min bar.

FRAZER.

Strunt!

Hva'?

Tyst!

Hvafalls?

STRATTON.

BEAR tvärstannar och ryter.

FRAZER

argt.

BEAR

befallande.

Tyst! — Jag hörde en knäppning i telefon — sch!

Alla

— Syndafloden.FRAZBR.

Åsch, del va' ingenting.---------------

BEAR.

Jo — jag hörde alldeles sftkert. —

Telefonen ringer hXftigt två korte och en lAng signal.

AUa störte om hvarandra fram till apparaten. Bear fftrfönt

fatt i luren men

STRATTON rycker den ifrån honom.

Det ä min telefon och jag ska tala först med min familj. —

Bopar i luren.

Hall& — hva* säjer ni? — hva' — kors------------------

nu ringde dom af.---------------

Afringnmg.

FRAZER.

Ja, hvarför stod ni där och slogs om luren. Nu ä de* naturligtvis afbrott igen.

BEAR

beetämdt.

Gif hit luren I — Låt mej klara det hår.

Tar luren.

— Var tysta nu!

Ringer.

— Så!

Lyssnar.

— Ja — det — hva'? — så — nåål

Afringningar.O'NEILL.

Hvad var det nu?

BEAR.

Det var stationen. Så vidt jag fattade sa1 de, att ovädret förstört en massa ledningar, men att det snart ska bli repareradt. — Men då — då —

O’NEILL,

Ja, då ä ju allt öfver, jai

FRAZER börjar hoppa omkring.

HurrahI — Ja visst! — Ja visst — visst ä vi räddade!

STRATTON börjar skratta.

Hahaha! Ja visst — ja, visst det!

o’neill.

Nej!

FRAZER STRATTON

stannar. blir allvarsam.

Hva’ nu då? Hva'?

o’neill.

Vi kunna ju öppna dörrarna, om ni vågar.

BEAR.

Tror du verkligen det skulle vara farligt?

o'neill.

Hvad vet jag? — Ska vi försöka?CHARLIE

pekar.

Knnde vi inte fä dom dir tvä därinne att göra det? — Lilla dörren till exempel?

PRAZER

iifligt.

Jo vissti Det ä utmärkt 1 Hit me’ dom!

STRATTON.

Ja — ja — något ska dom göra —- dom har, min själ, snpit gratis här alldeles nog.-----------

Går till dörren och ropar inåt rummet.

— Hör ni, byke — hitntl

NIONDE SCENEN.

DE FÖRRA. HIGGINS och NORDLING in med buteljer,

sifoner, glas och porslin.

NORDLING.

Hvar ska' det ställas?

CHARLIE.

-Kom hit bakom disken 1

De sätta sina bördor enligt anvisning.

HIGGINS.

Hörde jag fel — eller ringde det inte nyss v i telefon?BEAH

raskt.

Jo — jo — alldeles riktigt. — All fara å öfver — vattnet har sjunkit och nu gäller det bara att komma i väg härifrån.

NOEDLING.

Herre Gud, sä det lättar att höra detl Inte har jag mycket att vänta mej i det här landet, men nog ska' jag väl till sist få så pass anständigt jobb, att jag kan lägga af till en tredje-klassbiljett hem till gamla Sverige igen. — Nå, så slapp man då dränkas som råttor!

HIGGINS.

Ja — och så. hvem vet, den där kikarn kanske ändå till sist blir något med. I »Nihili-stens hämnd eller dödsbruden», som vi spelte uppe i Alaska, blef grefve Krassowitsch nästan söndersliten af vargar i trettonde tablån. Men i fjortonde tablån blef han gift med Tatanja, den unga nihilistflickan. I fjortonde tablån, Nordling, tar du månen i din spegel som i en liten ask, fast du var nära att dyka till botten i den trettonde.

BEAH.

Hör nu, herr Nordling! Det tycks ju artasig bra för oss alla nu. Den där kikaridén ska' vi titta lite närmre pä — sedan. Nu gäller det först och främst att komma ut och jag ber er och er vän att öppna lilla dörren därborta. —

FRAZER

infaller.

Men försiktigt, förstäs — sä ni — hm — inte blir våta. —

STRATTON

ifrigt

Ja, mycket försiktigt.

CHARLIE.

Nä, raska pä nul

NORDLING

betänksamt.

Jag hoppas att vattnet sjunkit. —

HIGGINS.

Skulle vi inte, att bölja med, kunna öppna fönstret?

O'NEILL.

Jo, det är ju ocksä en idé.

Telegrafen börjar knacka.

BEAR

rycker till.

Nå — hör! — Telegrafen--------------------

rusar bort till apparaten.FRAZER

sart.

Tänk sä viktigt! Bara han hör den där skurkapparaten rycker han till som en kavallerihäst, som hör en trumpetsignal.

O'NEILL.

Ja, ser du, han ä inte ett utrangeradt nummer än, han — Hva' säjer den emellertid?

BEAR

läser.

Hvad ä det här----------------jag begriper ingen-

ting. Tornadon passerat väster. — Floden no — — nor — no — se'n ä det bara punkter och så »vallen». — Hvilken vall? — Det kan väl aldrig ha bildats en hvetevall mot mina uppköp? — Eller —

FRAZER.

Det finns väl annat än edra uppköp här i världen.

BEAR

skarpt.

Nej, det gör det inte. Inte för mig.

O'NEILL.

Telegrafen ä emellertid i gång igen, som niser. Nu m&ste till och med hamngatan vara vattenfri. — Opp med fönster och dörrar!

NORDL1NG.

Ja, sä kanske vi fär tillbaka solen ocksä

— den gick först bort.

HIGGINS

bittert

Hm — Jag vet inte om sädana som dn och jag ha så mycken glädje af solen. Den lyser för dom där. Skuggan ä bättre för oss.

ELFTE SCENEN.

DE FÖRRA. LIZZIE in.

LIZZIE har hatten p&.

Å ni kvar? Jag trodde —

STRATTON.

Jo, men nu ska ni ut — det vill säga ni och dom där två. Här ska bli ordning igen!

— Hur går det med fönstret, Charlie 1

CHARLIE till Higgiai.

Kom och hjälp mig!HIGGINS sätter sig pä ett bord.

Nej.

LIZZIE ser sig omkring.

Bill! Hjälp Charlie!

BEAR.

Hva’ för slag?

LIZZIE

sätter sig till hälften pä ett annat bord.

Hjälp Charlie, sa’ jag! — Det ä du närmast

till. Därute väntar dig sex millioner — inte

sant? — På oss---------------

pekar på Higgins och Nordling och sig själf

— väntar på sin höjd polisen.

O’NEILL.

Seså, barn! Ännu vet vi ingenting om hvad som väntar oss utanför. Spar oviljan och missämjan och agget och hatet och afunden och allt det andra fula, tills vi ä därute i vimlet igen! — Nu ska vi öppna luckorna. — Kom, Charlie!

Går fram mot fonden. De öfriga följa tvekande efter.

— Så, kom hit, Charlie!

Under tygtnad vefva O’Neill och Charlie upp järnridån för det stora fönstret. Man ser de färgade rutorna klart solbelysta.ALLA

mumla.

Ah! — aaaahl------------

O’NEILL.

Nu — upp med rutan, så få vi frisk luft!

CHARLIE

öppnar med en sting vinstra halfluckan och nu ser man himlen djupblå och solskenet, som faller öfver den hvita skyskraparen och i breda strömmar väller in i baren.

STRATTON

plötsligt.

Släck elektriska ljuset dår, Charlie! Kvickt — för satan! Det har, minsann, brunnit långe nog utan motsvarande valuta. — Kors i all min tid — hela da’n i går — måtte bli en skön räkning!

CHARLIE släcker allt

O’NEILL.

Nu böljas räknandet igen! Solen lyser och sommarhimlen är blå utan minsta moln, men de små människobarnen se det inte utan räkna och räkna. — Räkna med hvarandra, kifvas i oförstånd och ovilja — i älskog och i äktenskap, i handel och vandel. Hej, O’Neill, gamle lagvrängare — upp i rätten med dej och hjälp till!FRAZEH

Nu ha vi i alla fall solen här.

LIZZIE till Bear.

Hvad ska jag med den?

BEAR lågt, förtroligt.

Lizzie, om du år en förståndig flicka, så begriper du min ställning. Lugna dej nu lite, till dess jag blir gift, bara — och du ska få se att vi kanske sedan kunna få en hel del ut ur lifvetl

LIZZIE ser på honom tyst.

BEAR.

Jag menar------------

LIZZIE.

Nej, Bill---------

BEAR

Jag tänker-----------

LIZZIE.

Nej, Bill. Jag vill aldrig mer se dig nu. Hör du det: du får inte söka upp mig!

BEAR.

Förstår du inte att-------------

LIZZIE.

Jo, jag förstår dig, min gosse. Men det blirsom jag na s&ger. Lizzie går nu och du ska inte tfinka på annat fin — fin dina afffirer. Du har ingenting annat, Biil, hår i lifvet...

BEAR

tungt.

Oh — när du siger så, så blir jag-------------------

LIZZIE

mildt.

Så så, BillI Det fir nu en gång så...

Jag kan inte uttrycka riktigt, hvad jag menar

om lifvet, men det är i alla fall så, att jag tycker

att allting fir trasigt, att ingenting fir riktigt

helt, förstår du. — Nej, kom inte hit, Bill 1

Viker undan. Högt:

— Ska ni inte öppna dörrarna?

STRATTON.

Jo visst! Kom hit och hugg i någon!

Charlie, Nordling och Stratton hiasa opp Kila dörrens ridå

och öppna.

BEAR.

Tänker du gft så?

LIZZIE.

Ja.

BEAR.

Men jag-----------

Telefonen ringer.HIGGINS som står närmast.

Hallå t

LIZZIE.

Tyst, det år nog till dig.

HIGGINS i telefonen.

Ja — dröj — vänta lite — herr Bear!

BEAR

öfver.

Ja — hvad? — hvem?

i telefonen.

— Hallå — ah — ja, kära du, förfärligt förskräckligt. — Hvad såjer du? — Har det inte varit — jo visst — jag försäkrar dig — vi ha varit innestängda — inspärrade af vattnet — jo, på heder och ära. — Nej, men var dä inte oresonlig — jag förstår inte hvad du menar. Skriker. — Nej, säger jag. Stampar. Jo, jo9 jo . •.

STRATTON

ropar.

Går telefon'?

FRAZER.

Ja visst — och dörren då — gatan. —

CHARLIE slår opp dörren.

Nej, men titta! Gatan är ju så godt som torrredan - det var det underligaste jag sett — jag ska ut och höra-------------

Springer ut.

TOLFTE SCENEN.

DE FÖRRA utom Charlie.

BEAR

i telefonen.

Ja, jag kommer i alla händelser direkt ut till villan. — Jo, käraste min lilla älskling — så fort jag får tag i en automobil. — Adjö di — adjö — adjö!

Afringning.

O'NEILL.

Lifvet är böijadt igen. — Fästmö, svårfar och allt allvarshemskt som tänkas kan. — Ni, Stratton, du ska' vål ringa upp din familj — Och du Frazer? — Här gäller att knyta kontakter igen, om ni ska fortsätta komedien, gubbar.

STRATTON

öfyer.

Ja, visst ska jag ringa upp, — Charlie, se till att stora dörren blir öppnad! — Hvar å den lata lymmeln?

FRAZER.

Han skulle ut och kunskapa. —--------------O'NEILL går bakom diskan.

Här finns ju skrufnycklarna — hjälp till, Higgins! Och du, stjärnkikare!

De fyra — Frazer, O'Neill, Nordling och Higgins gå till stora dörren och hissa långsamt upp järnridån under det följande. Stratton ringer i telefon med dämpade klockor, får icke svar och upprepar signalerna.

BEAR

skall gå öfver till telegrafen och möter då Lizzies blick. De

bli stående på vänster sida.

LIZZIE.

Farvfil, Bill)

BEAR plötsligt vek.

Lizzie 1 Jag vet hvad du tänker. Och nu känner jag omigen den där lusten att vara ifrfln alltsammans.

LIZZIE

ler.

Hm! — Hm!

BEAR.

Och med dej, bara!

LIZZIE ler och skakar på hufvudet.

BEAR.

Jo, det är sant.LIZZIE

allvarlig.

Nej. — Det år inte s&. Ocb det skulle inte heller vara bra. Mfinniskorna gå inte samma våg. De g& alla hvar sin våg. Han där (pekar på 0’Neill) hade orått. Jag har min våg, du har din och alla de andra ha sina vågar. Men man möts ibland och — gör hvarandra illa. — Farvål, Bill!

Dnr sig uppåt fonden.

BEAR

några steg efter, etrttcker ut armarna.

Gör hvarandra illa 1 Du har inte gjort mig illa, Lizzie — men jag —

LIZZIE.

Det vet du inte. Kanske du minns mig ibland.

BEAR.

Det händer ju s& underliga saker ibland, som om det vore n&gon mening med det. — Och åndå ser man aldrig p& förhand hvad som år klokast att göra. Det år spekulation hela lifvet.

LIZZIE ser stumt p& honom.

BEAR

Ja, jag menar------------LIZZIE för sig själf.

Klokast 1

BEAR.

Om jag finge — hm — sända dig-------------------------

LIZZIE

bestämdt.

Nej! Farväl!

BEAR fram, tar hennes hand.

Du har varit mig närmare än nflgot annat

och någon annan ----------------

' Telegrafen börjar knacka hårdt och hastigt.

BEAR

rycker ovillkorligen till och släpper hennes hand.

— Nu gör jag dig ondt-----------------------

LIZZIE mycket stilla.

Och ändå, Billy, gör du mig icke sft ondt den här gången, som den första. — Och en tredje gång blir det aldrig.

BEAR.

Jag ville inte göra dig ondt.----------------

LIZZIE

vekt.

Kära min vänl — Stackars min gössel

G&r mot lilla dörren.

Telegrafen knackar h&rdt och ihällande.

13. — Syndafloden.BEAR

går långsamt till apparaten och läser.

STÄATTON vid telefonen.

Nå, s& ring d& säkert, när västra staden är ledigt 1

Afringning.

CHARLIE stöter i dörren samman med Lizzie.

G&r ni, fröken Lizzie?

Han håUer svängdörren öppen för henne och man ser gatan. Lizzie går ut på gatan och vänder i solen.

LIZZIE.

Ja, Bill.

CHARLIE

muntert.

Hahahal — Bill!

LIZZIE.

Sa’ jag Bill-----------

Nickar.

— tack och adjö, Charlie.

Tar ur sin väska några mynt och ger honom.

CHARLIE.

Tack — tack!

Inåt baren«

Nu gär Lizzie.ALLA se upp.

LIZZIE i dörren, belyst af solen.

Adjö, allesammans I

Vinkar med handen och g&r. Dörren smäller igen och det

blir skugga.

ALLA

utom Beär, som afläser telegrafen, ha vinkat och nickat.

TRETTONDE SCENEN.

CHARLIE. DE FÖRRA utom Lizzie.

BEAR

nere vid telegrafen, släpper remsan.

Etthundraättio I — Det är otroligt. Skulle

tvftdollarshvete vara en möjlighet? Det finns

inte fraktlinjer nog i så fall.

Gnuggar händerna.

STRATTON.

öppna portarna här nu. Och se’n får du börja sopa och städa ordentligt, Charlie.

FRAZER.

Hur dant ä det ute?

ALLA rundt Charlie.

Ja, liur ä det? — Hur bar det varit? o. s. v.CHARLIE.

Ja, kan ni tänka erl Det har inte varit n&gon öfversvåmning —

ALLA om hvarandra.

Hva? — Hur? — Hvad! —

CHARLIE.

Nej, vallen brast, men inte den stora utan nedre dammvallen vid lilla piren härnere. Men en ryslig tornado har det varit. Det har regnat och äskat i fjorton timmar, men ingen människa ä omkommen — inte så mycket som en katt

har drunknat en g&ng.

o’neill.

Men hvad var det för ett lik du gastade om i g&r nere i källarn?

PRAZER.

Jaa — liket?

ALLA

ae under tystnad mot källarluckan.

CHARLIE

oa&kert

Ja, jag kände tydligt — en kropp — fy tusan!

STRATTON.

G& ner och se efter! — Nu ha vi ju ljus igen —BEAR

fram-

Stratton! Hvad ä jag skyldig? — Skynda pål

Ser p& klockan.

o’neill.

Ingenting — Lizzie gaf drickspängar för er bftda.

BEAR.

Hvad fan menar du?

o’neill.

Vänta lite, få vi sällskap! Vi ska bara ta upp det där liket först.

BEAR

orolig.

Hvad ä det för prat? — Hvem å död?

o’neill.

Nere i källarn där------------

BEAR

Hvar ä Lizzie?

o’neill

betonar starkt sista ordet.

Hon bar gått.

BEAR

upprepar.

Gått? — Hvart?

o’neill

som förut.

Bort.m

BEAR.

Bort? — Så, du säger det! — Ut — menar du väl — hem med andra ord.

o'neill.

Nå, hem I — Ut — bort — hem, det a ju

samma sak. Hon gick nyss — nedåt!

Handrörelse.

BEAR

gest.

STRATTON.

Så, upp med luckan!

CHARLIE

öppnar grinden och luckan och tänder elektriska ljuset i

trappan.

Det å tomt — vattnet å visst alldeles borta — nej, ljuset speglas ännu — vänta !

G&r ned.

STRATTON

ropar.

År det mycket förstördt därnere — hva'?

CHARLIE.

Det ä vatten till andra hyllan ännu — hahaha!

Skrattar högt FRAZER.

Hva' skrattar han åt?CHARLIE kommer upp.

Nej, det ä för galet — hahaha! — inte finns där nflgot lik--------

HIGGINS.

Nä, hvad var det i går då?

CHARLIE.

Det var — hahaha! — Det var svinkroppen, som ramlat ner, men när ljuset slocknade så plötsligt och jag stod där ensam i kolmörkret, blef jag haj, kan ni väl tänka er-----------

ALLA.

Nå, så — hahahal — ja visst 1 o. s. v.

STRATTON

barskt.

Släck och stäng! Nu ä väl allt möjligt spolieradt därnere också — satan!

FRAZER.

Men jag förstår inte — — inget lik och ingen öfversvämning — hvarför har vi då egentligen varit här hela tiden?

BEAR

ursinnig.

Ja, det är ju rent förbannadt — Charlie, hvar ä min rock? — Går din klocka rätt O’Neill?O NEILL ser p& sin klocka.

En kvart i tio — hml och tio böijar session. — Gud vet, om jag orkar-------------------

FRAZER ställer gitt nr.

Tio i tio, sftger jag. Det fir ju förskräckligt. — Tjugufyra timmar — hor kunde vi missta oss sft ?

o’neill.

Det var ju lfttt, när både telefon och tele-graf---------

BEAR.

Ja, telefonen och telegrafen — hur kom det sig?

CHARLIE.

Ja, det å sant — jag hann inte förklara — Jo, tornadon har anställt skada på alla elektriska ledningar i hela nedre stan. Det stär i extranumret af »Journal», som ä uppklistradt på Grands port, att b&de telegraf och telefon och elektriskt ljus var alldeles kaputt i alla affärer och andra lokaler nere vid hamnen. Och dår står allting om ovådret och om floden ------------STRATTON.

Spring ut och köp sista Journal 1 Men först upp med stora ingången!

FRAZER.

Nu har den där skurktidningen riktigt f&tt något att fråssa i, ska’ jag säga!

BEAR.

Det här ä för galet — Charlie! bvar ä hatten?

CHARLIE.

Strax!

Springer efter hattar och käppar &t Bear, O'Neill och Frazer.

BEAR.

Här, Charlie!

Ger pangar.

O’NEILL och FRAZER likaledes.

CHARLIE.

Tacki — Tackar! — Hör hit, kom ni och hjälp mig!

NORDLING, HIGGINS och CHARLIE stöta upp de stora dörrarna mot gatan. Man ser korghalf-dörrarna och under och öfver i stark solbelysning glimtar af gatulifvet. Charlie gär.

FEMTONDE SCENEN.

DE FÖRRA utom Charlie.

O’NEILL drar andan.

Ah, sådan luft! — Och sol! — Ochåndål — Jag orkar inte böija cirkusen rundt igen------------

han håller hatten i handen.

STRATTON.

Ursäkta — men — men det hår ä ju ovän-tadt. Visserligen bjöd jag ju i går — det vill såga p& en del — och naturligtvis ska jagstå för ett par buteljer champanj. — Men jag å bara en fattig krogvård, som herrarna vet, och det kostar med barn, som ska uppfostras — för att nu inte tala om allt annat — hm — jag menar jag f&r lof att begära betalning för i natt — här ä en liten lista —---------------

går bakom disken.

BEAR

kort.

Hur mycket ä det?

o'neill.

Vi halfvera, Bear!

FRAZER.

Det är ju lite underligt att ta betaldt för hvad man bjudit på — men då så ä, ska jag också be att få vara med!

BEAR.

Kommer inte på frågan

låser notan.220 dollars och 50 cents! — Jaha — det bör råcka!

STRATTON.

För all del — jag får ju dessutom lof att tänka på ljusräkningen och källarn, som ä förstörd, och så förlusten på att ha hållit stängdt hela natten------------

BEAR

till O'Neill.

Vi säger 300 jämt — hva?

o'neill.

Sätter hatten p&.

Ja visst — bär ä mina 1501

BEAR.

Och här mina — var så god! — 300 —

kastar sedlarna på disken.

STRATTON bockar och räknar. Ringer i kassaapparaten.

Ja, mina herrar, ni förstår ju att----------------

BEAR

afbryter.

Ja visst, Stratton! — Så!

Af värj ande gest.

STRATTON.

Hvad behaga herrarna? En liten afskeds-knåpp?

FRAZER. O'NEILL. BEAR.

Nej tack! — Inte mer! — Tack, nej.HIGG1NS.

Tackar — en visky!

STRATTON.

Fan — ä ni hfir ännu! Nu ä det tid på att ni kommer i väg.

HIGGINS.

Tackar! — Kom mister svensk 1

NORDLING.

Jaa — jag ville bara —

STRATTON.

Nu skiner solen igen —- ut i solen, min gode man, och lycka till!

NORDLING till Bear.

Ursäkta — jag ville bara påminna — hm —

BEAR.

Påminna? — Hvad ä det?

NORDLING.

Jo, den där kikar'n. Om jag skulle lyckas experimentera mig fram lite med uppfinningen — ville då herr Bear hjälpa mig------------

BEAR

nervöst

Uppfinningen 1 — Uppfinningen! — I helvete är det nägon uppfinning! Sä mycket be-griper ni vål. Det år en fix idé, som ni ska se till att komma ifrån.

NOHDLING st&r stum och ser p& Bear.

HIGGINS.

Kom Nordlingl Hvem bryr sig om stjärnorna, när solen lyser.

De g& genom lilla dörren.

SEXTONDE SCENEN.

DE FÖRRA utom Nordling och Higgins.

FRAZER.

Ja, så å det då öfver. Ny dag med nya skurk påhitt. Py fan!

BEAR

kallt.

Hvetet ä två dollars snart, herr Frazer. Det vore bra att vara lånk i den kedjan — inte sant?

FRAZER

mumlar.

Sss! — Vet hut!

O’NEILL.

Ja, kedjan, ja. Den var dålig, Frazer IFRAZER

hånfullt.

Nå, din »samma våg» då! Skön promenad! — Trefligt sällskap!

Tystnad.

De stå med hattarna på i spridd ordning och svänga med käpparna. Se nervöst på klockorna och vänta på uppbrott.

— Stratton ordnar bakom disken.

O'NEILL tar af sin hatt.

Nej — slut! Punkt och slut på historien! Andas tnngt och djupt.

FRAZER

försmädligt.

Det blef ingen syndaflod?

O'NEILL

allvarligt.

Det beror på hur man tar det. Det moraliska resultatet blef i alla händelser detsamma som efter den riktiga syndafloden.

FRAZER.

Nej — ajö då! Jag får lof att gå upp i sta'n och — och — hm — och telefonera.

Går.

STRATTON.

Adjö, mister Frazer!

O'NEILL. BEAR.

Adjö! Adjö!STRATTON. O'NEILL. BEAR.

BEAR.

Jaa — jag vet inte — å allt klart nu, Stratton?

STRATTON.

Jaha, tack så mycket 1 — Inte en liten drink?

BEAR.

Nej — neji — Ja, adjö då!

o'neill.

Farväl, Stratton!

De g& till midten af scenen.

STRATTON.

Adjö — adjö! — Välkomna tillbaka snart!

BEAR.

Hvilken väg ska' du?

o’neill.

Jag ska' till vänster — så —!

Gest åt floden.

BEAR.

Jaså. Ja, då få vi inte sällskap ... Jag ska ät höger... Adjö!

o’neill

sätter hatten på.

Farväl!

De gå. O'Neill genom lilla dörren och till vänster gatan neddt Bear genom stora porten och till höger, gatan uppdt.STRATTON.

Hvar å nu den odågan Charlie igen.----------

Går utanför disken.

NITTONDE SCENEN.

STRATTON. CHARLIE in.

CHARLIE genom stora dörren.

Här & Journal! Ha alla gfttt? — Usch hvad jag fi trött — det ä nästan omöjligt att fä tag i ett extranummer.

STRATTON rycker till sig tidningen.

Trött! Här ska, min själ, arbetas. Se till att det blir sopadt och det genast!

Går bakom disken och börjar veckla ut tidningen.

CHARLIE börjar flytta undan stolar och bord.

Och en så’n värme se’n. — Hår blir lika hett som i går. —STRATTON. CHARLIE. GÄST II.

GÄST II

störtar in i vild fart genom lilla dörren oeh upp till disken.

Hä — får jag en cocktail — fort — fort — klockan å tio — skynda pål

Telefonen ringer.

STRATTON

släpper tidningen och börjar syssla med cocktailen.

Jaha — jaha — genast 1 Charlie — svara i telefon!

GÄST II

Det ä inte så noga — förfärlig vårme — hva’? — Rysligt våder i går? — Fort, klockan ä tio i —

CHARLIE vid telefonen.

Strattons bar — jaha!

STRATTON

serverar.

Var så god!

Till Charlie.

Sentimental ton.

— Å det hemifrån — ä det min hustru?

CHARLIE

försmädligt.

Nää då!

14. — Syndafloden,Habil ton och brädsk&nde.

— Det ä Knickerbockers — iskompaniet — dom frågar om vi ska ha is i dag — det ä sä många —

gäst II

samtidigt och likaledes brädsk&nde.

Ta betaldt häri — Skynda på — jag har brådtom — klockan ä tio.--------------------

Ridd.